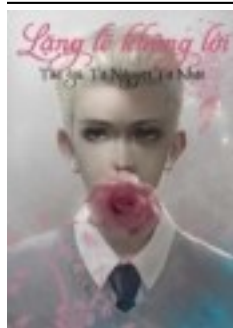

Lặng Lẽ Không Lời

Contents

Lặng Lẽ Không Lời	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	12
6. Chương 6	14
7. Chương 7	16
8. Chương 8	19
9. Chương 9	21
10. Chương 10	24
11. Chương 11	27
12. Chương 12	29
13. Chương 13	32
14. Chương 14	34
15. Chương 15	36
16. Chương 16: Phiên Ngoại – Bạc Đầu	37

Lặng Lẽ Không Lời

Giới thiệu

Thể loại: Đoàn văn, hiện đại, không tự nhiên công x không tự nhiên thụ, ăm áp, HENhân vật chính:

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lang-le-khong-loi>

1. Chương 1

“Cho cậu quả trứng này.” Tiền Tây cười híp mắt gấp quả trứng nóng hổi bỏ vào bát Triệu Đông.

Triệu Đông lạnh lùng liếc cậu một cái, không lên tiếng cũng chẳng lấy ra khỏi bát. Tiền Tây nhìn hẩn cười cười lấy lòng, hẩn lười liếc mắt qua, tiếp tục ăn cơm. Trong bát ngoại trừ quả trứng kia cũng chỉ có cơm trắng, ngược lại bên cạnh để nửa hộp thức ăn mặn Triệu Đông mang tới.

Phòng ăn rất ồn ào, Tiền Tây vừa ăn vừa trò chuyện cùng Triệu Đông.

“Hôm qua gọi điện về nhà, ha ha.”

...

“Ba tôi để chúng ta tự chăm sóc lẫn nhau, chúng ta là đồng hương mà.”

...

“Sắp tới kỳ thi rồi, cậu nhìn thành tích của tôi mà xem. Triệu Đông, cậu xem có ngày nào rảnh rồi dạy kèm tôi được không?”

Triệu Đông bấu môi không thêm đáp lại, ai đồng hương với nhà cậu, họ Tiền và họ Triệu cách nhau xa lắm kia mà. Nói thẳng rằng chúng ta không cùng quê nhưng cùng trường không được sao? Dựa vào đầu óc toàn mùn gỗ của cậu, dạy cậu cậu sẽ học nổi sao?

Tiền Tây đã quen với bộ mặt lạnh lẽo kia của Triệu Đông, không vội cũng chẳng giận, chỉ ngồi đó cười khúc khích.

Triệu Đông cầm đầu ăn cơm xong liền đi, Tiền Tây mãi nói chuyện nên chưa ăn xong, ngược lên bảo Triệu Đông chờ mình. Triệu Đông mặc kệ, cất bước nhanh chóng rời đi, không quên mang theo nửa hộp thức ăn của mình.

Hẩn trở lại phòng ngủ lấy sách làm bài tập, chốc lát sau thấy Tiền Tây xách hai bình nước về.

“Tôi lấy nước rồi đây. Hi hi.”

Triệu Đông ra đầu tay coi như biết, Tiền Tây bưng sách vở đẩy tới cạnh hẩn rồi cũng bắt đầu làm bài.

Phòng ngủ bốn người một gian, mỗi người đều có một chiếc bàn nhỏ đặt trên giường nhưng cái của Tiền Tây đã bị những người khác chất đầy các thứ linh tinh, không thể lấy ra được. Tiền Tây bó tay, không thể làm gì khác hơn là dùng chung với Triệu Đông.

Triệu Đông và Tiền Tây đều là dân ngoại tỉnh. Triệu Đông mồ côi cha mẹ từ nhỏ, giống như quả bóng bị người thân lăn qua lăn lại, cuối cùng được bà ngoại nuôi dưỡng. Lúc tốt nghiệp Tiểu học, thành tích của Triệu Đông rất tốt. Đúng lúc lãnh đạo huyện tới kiểm tra, lấy bài văn hẩn làm đề cử vào thành phố tham gia cuộc thi tranh tài. Triệu Đông đoạt giải nhất, được miễn toàn bộ học phí vào trường Trung học trọng điểm mà rất nhiều người mơ ước. Tiền Tây thì khác, thành tích bình thường nhưng được cái gia đình giàu có. Ba cậu ở huyện coi như là một người giàu nhất vùng, không được học hành nhưng biết cách tạo mối quan hệ, dùng tiền lót đường để Tiền Tây vào học. Trường học có cái lợi thứ nhất là có thể học thẳng lên Cao trung, cái lợi thứ hai chính là tỷ số thi đậu cao, ba hẩn cảm thấy ném con trai vào đây không khác ném nó vào đại học là bao; Tiền Tây vừa đi khỏi, ba Tiền đã bắt đầu khoe khoang nhà mình có người ăn học đàng hoàng.

Hai người trong trường học được đối xử hoàn toàn trái ngược. Được dạy bảo nghiêm khắc, học sinh trong trường không so bì về gốc gác của nhau, tự nhiên tạo thành một xã hội thu nhỏ. Thành tích của Triệu Đông rất tốt, thầy cô tự nhiên yêu quý; bạn học tuy xem thường hẩn nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra thân thiện, cũng không chủ động trêu chọc. Thành tích của Tiền Tây luôn luôn thấp không nói làm gì, bề ngoài không ưa nhìn, mũi nhỏ, mắt nhỏ, kiểu người không ai muốn làm quen. Bạn học bắt nạt cậu, thầy cô không quý cũng chẳng ghét. Nhưng Tiền Tây có một điểm tốt – luôn luôn cười ha ha, không hề tức giận. Phát hiện bạn cùng lớp tên Triệu Đông cũng là dân tỉnh lẻ như mình, cậu liền bám dính lấy hẩn, nói ra lời chính là:

“Triệu Đông, cậu thật tốt, tôi rất thích cậu!”

“Cút!”

Đầu óc cậu có bệnh rồi! Suốt buổi chiều Triệu Đông rớt cuộc nói ra một chữ, đáng vẻ không chịu đựng nổi. Tiền Tây sờ sờ mũi, thức thời ngậm miệng làm bài tập.

Từ ngày đầu tiên hai người học chung lớp lại ngủ cùng phòng, Tiền Tây luôn cố gắng làm bạn với Triệu Đông. Triệu Đông liếc mắt xem thường cậu, ngay cả lời nói cũng lười thốt ra. Tiền Tây trường kỳ kháng chiến hai năm, rốt cuộc cũng khiến Triệu Đông có thể nói với cậu mấy chữ.

Mùa hè năm thứ hai, Tiền Tây về nhà, Triệu Đông vì phí tàu xe cho nên không về.

Một mùa hè không thấy, Triệu Đông cao hơn không ít, Tiền Tây lại càng thay đổi nhiều.

Lớp học ngày khai giảng náo nhiệt vô cùng, đề tài chủ yếu vây quanh Tiền Tây.

“Oa! Tiền Tây, cậu có họ với heo phải không? Sao lại ăn thành như vậy?”

...

“Thật nhiều thịt, mắt của cậu không nhìn thấy gì nữa rồi!”

...

“Há há, nói cậu là đầu heo nhưng cậu không cần thay đổi thật như vậy đâu.”

Tiền Tây đỏ mặt cúi đầu, tiếng cười nhạo chói tai xung quanh khiến cậu hận không tìm thấy cái lỗ nào để chui xuống. Con trai mười mấy tuổi qua một mùa hè có thể cao thêm vài centimet nhưng chiều cao của Tiền Tây chẳng thay đổi gì, ngược lại thay đổi theo chiều ngang, đột nhiên mập ra hai, ba mươi cân(*).

(*) 1 cân = 0,5 kg

Mấy người nhiều chuyện còn đặt biệt danh cho cậu – bí ngô.

Triệu Đông đứng một bên lạnh lùng nhìn.

...

Buổi trưa, Triệu Đông theo lệ chờ Tiền Tây tới ăn cơm cùng mình nhưng tới lúc Triệu Đông ăn xong rồi vẫn không thấy bóng dáng cậu đâu. Hắn suy nghĩ một chút chạy tới phòng ngủ, quả nhiên thấy Tiền Tây đang nhảy dây một mình.

“Không cho phép nhảy! Nhảy làm bụi bay mù mịt khắp phòng rồi!”

Triệu Đông lạnh mặt lớn tiếng quở trách. Tiền Tây bị dọa sợ suýt ngã lộn cổ. Triệu Đông đưa cho cậu hai cái bánh bao. “Ăn!”

Ánh mắt chó nhỏ khi gặp bánh bao thịt chắc cũng không kém thế này là bao, Tiền Tây dòm Triệu Đông, hắn liếc mắt một cái. “Đưa tiền đây! Hai đồng năm!”

“... Ô, được.”

Buổi tối tại phòng ngủ, hai người kia cũng là bạn học trong lớp, nghe biệt danh mới của Tiền Tây liền cười phá lên rồi thi nhau gọi.

Tiền Tây tất nhiên không đáp lại, Triệu Đông cau mày không tỏ vẻ gì.

Ngày cứ trôi qua không nhanh không chậm như vậy.

...

Có ngày Triệu Đông nhận được một bức thư tình, gửi từ hoa khô của lớp. Triệu Đông liếc mắt nhìn, mặt không cảm xúc gì tiện tay ném đi, hoa khô kia lập tức khóc nước nở như mưa. Việc này chọc tức tới tiểu bá vương Tôn Nam trong lớp, hắn trước nay luôn thâm mến cô bạn kia nhưng trắng sao có thể tỏ lòng hắn còn người lại đứng đưng, lòng hắn như lửa đốt muốn tìm Triệu Đông hỏi cho ra lẽ.

Lúc tan học, Tôn Nam chặn Triệu Đông lại.

“Này, cậu là đồng hương của bí ngô hay sao mà quan hệ với cậu ta tốt như vậy?”

Tiền Tây vừa nghe liền nóng nảy, đang muốn nói gì đó đã bị Triệu Đông vung tay lên ngăn lại, phóng ánh mắt lạnh lùng về phía Tôn Nam.

Tôn Nam hơi sợ hãi, mở miệng nói át đi: “Nói là nói thế nhưng chưa từng nghe cậu gọi cậu ta là bí ngô nhỉ, gọi một tiếng nghe xem nào!”

Triệu Đông hừ lạnh một tiếng, quay đầu bước đi.

Tôn Nam giận bốc khói, đang muốn đuổi theo liền bị Tiền Tây kéo lại.

“Buông tay! Quả bí chết tiệt này!”

“Đừng...”

Mày mới là quả bí chết tiệt! Sớm muốn gì cũng biến mày thành quả bí thối! Triệu Đông đi thật xa rồi nhưng vẫn có thể nghe tiếng lôi lôi kéo kéo sau lưng, tay hắn nắm chặt lại, chân như sinh gió chạy thẳng tới căng tin ăn cơm.

Học sinh trong trường không nhiều lắm, phần lớn đang đi học. Cũng may lúc ăn cơm không nhìn thấy Tôn Nam. Triệu Đông đầy một bụng tức giận, thấy dáng vẻ thê thảm của Tiền Tây lại càng bực mình hơn.

“Đồ vô dụng.”

Triệu Đông nhỏ giọng thăm thò, không biết đang chửi mình hay người nào.

“A, đúng đúng, thật xin lỗi.”

Thật ra trong lòng Tiền Tây rất khó chịu; thứ nhất, cậu cho rằng Tôn Nam không ưa cậu nên mới làm khó Triệu Đông, cậu rất đau lòng; thứ hai, cậu vô cùng sợ hãi Triệu Đông sẽ vì vậy mà trách cậu rồi không để ý tới cậu; bây giờ Triệu Đông mắng cậu như vậy, Tiền Tây càng khó chịu trong lòng hơn.

Tiền Tây một khi lâm vào xúc cảm nào đó rất dễ quên đi bản thân, nhưng dù khó chịu thế nào cũng không quên gấp đùi gà của mình bỏ sang bát Triệu Đông. Gia cảnh Triệu Đông không tốt, từ trước tới giờ Tiền Tây luôn đem thức ăn của mình cho hắn; từ sau khi mập ra cậu càng không kiêng dè đưa hết thức ăn cho Triệu Đông, mình không thể gầy xuống không tính gì nhưng sao mãi chẳng thấy Triệu Đông tăng thêm lượng thịt nào.

“Khụ.”

“Khụ.”

Triệu Đông nổi giận, một chiếc đũa đập vào miệng bát Tiền Tây. Tiền Tây hốt hoảng cầm đùi gà sắp sửa bay qua.

Like Loading...

2. Chương 2

Tôn Nam ghi hận trong lòng, cách ba bốn hôm lại tìm Triệu Đông gây sự; hắn ta còn đặt ra một điều kiện vô cùng khó hiểu: chỉ cần Triệu Đông bắt nạt Tiền Tây, hắn ta sẽ dừng. Triệu Đông thấy phiền phức vô cùng nhưng ngoài mặt không biểu hiện gì, trong lòng thâm gào to: Hết chuyện làm rồi sao? Nhàm chán!

Tất cả vẫn còn là trẻ con, bắt nạt ai đó rồi cuộc chỉ đảo qua đảo lại mấy trò mắng chửi người khác hay ném đá thứ gì đó. Triệu Đông chẳng tỏ thái độ gì, Tôn Nam chửi hắn, hắn vào tai nọ ra tai kia; nói với hắn, hắn không thèm nhìn thẳng. Muốn lên đánh hắn thì Tiền Tây cứ như con mèo vờn quanh rồi linh đòn thay; làm khó cậu thế nào cũng được nhưng đụng tới Triệu Đông thì không có khả năng. Mỗi ngày Tôn Nam nổi giận đùng đùng, mỗi ngày Tiền Tây vô cùng thê thảm, lại còn gầy đi một chút.

Tôn Nam chơi xấu không đạt mục đích không chịu bỏ qua; không đánh bại được Triệu Đông khiến hắn ta gần như thức trắng cả đêm, rồi cuộc không chịu nổi nữa bèn quyết định tìm Triệu Đông đánh nhau.

Hắn ta hẹn Triệu Đông ở một góc khuất trong trường, rồi cuộc đợi tới ót bốc khói cũng không thấy người.

Đầu tháng Ba thi, Triệu Đông nào có lòng dạ so đo với hấn ta, căn bản hấn ta đang bị bệnh mà.

Tôn Nam tức ói máu, càng trở nên hung dữ hơn; hôm sau vừa thấy Triệu Đông, không nói hai lời liền xông lên đánh, không chú ý Triệu Đông đứng ở mép cầu thang sắp ngã xuống. Tiền Tây nhìn thấy, đáng tiếc cậu to xác nhưng hành động chậm chạp, biết không giữ nổi nên ôm Triệu Đông lăn ục xuống dưới.

Triệu Đông ngã xuống cảm thấy hơi choáng váng nhưng liền tỉnh lại ngay, cảm thấy dưới mình ấm ấm mềm mềm, biết là Tiền Tây làm đệm thịt, trong lòng vừa thấy may mắn vừa cảm động. Hấn nghĩ: Cũng may, may quá, dù sao thịt Tiền Tây cũng dày.

Nhưng vừa liếc mắt liền thấy mặt mũi Tiền Tây toàn là máu, Triệu Đông hít sâu một hơi rồi ngã xuống đất ngất lịm đi.

Xung quanh thét chói tai, giáo viên gọi 120. Xe cứu thương mang hai người đi; Tôn Nam đứng yên tại chỗ như người mất hồn, đây không phải kết quả hấn ta muốn. Tôn Nam hoàn toàn choáng váng và sợ hãi.

Triệu Đông chỉ bị thương nhẹ, Tiền Tây phải khâu vài mũi, vết thương trên trán tuy nhìn rất sợ nhưng không quá nghiêm trọng. Chẳng qua bên phải đập vào chỗ sắc nhọn nên để lại vết sẹo rất khó coi khiến khuôn mặt đã không ưa nhìn càng tăng thêm phần dữ tợn, làm cho người khác không muốn đến gần.

Theo lý thuyết, Tôn Nam nhất định sẽ bị xử phạt rất nặng nhưng gia đình của tên tiểu bá vương này cũng khá giỏi giang. Cha mẹ Tôn Nam chi trả toàn bộ tiền thuốc thang, còn bồi thường người bị hại không ít tiền. Triệu Đông kiên quyết không nhận bồi thường, chỉ hận Tôn Nam không bị đuổi học ngay lập tức. Nhưng cha mẹ Tôn đi lại trong trường vài lần, chuyện này cũng coi như chuyện ngoài ý muốn, không giải quyết được gì. Ban đêm Triệu Đông có thể giận tới mức đang ngủ cũng chảy nước mắt nhưng hấn không thể làm gì được. Tiền Tây khá may, tức giận cũng có nhưng cậu lo lắng cho vết sẹo kia nhiều hơn.

“Bác sĩ nói sẽ để lại sẹo đó, Triệu Đông.”

“...”

“Tôi vốn xấu xí, lần này...”

“Shit!” Ít khi Triệu Đông chửi thề nên hơi lúng túng, suy nghĩ một chút lại bổ sung: “Tôi thích là đủ rồi!”

Tiền Tây lập tức vui vẻ cười trở lại. Thật ra hai người không suy nghĩ nhiều về lời nói này.

“Triệu Đông, giáo viên nói Tôn Nam bị chuyển xuống lớp hai rồi, lại còn bị cấm túc ở nhà một tháng nữa đấy.”

“Ừ.” Triệu Đông buồn buồn hừ một tiếng.

“Mấy ngày nữa thi rồi, một tháng chậm không ít đâu.”

“Ừ.” Tiếng hừ này tỏ vẻ khó chịu cực kỳ. Cậu bị ngã tới ngu người luôn rồi hả? Còn ngồi đó mà lo lắng cho người ta nữa sao?

“Triệu Đông!” Tiền Tây lấy lòng đẩy hấn, cánh tay béo mồm mồm đặt lên bả vai Triệu Đông bị hấn tát ‘đét’ một cái buông xuống. “Triệu Đông, phụ tôi học đi mà; năm hai Trung học tôi còn muốn ở cùng lớp với cậu, được không?”

Triệu Đông nhỏ giọng lẩm bẩm câu gì đó.

Tiền Tây không nghe thấy, cậu đảo cặp mắt tròn vo nói: “Năm hai Trung học tôi cũng có thể chia thịt cho cậu ăn, giặt quần áo, làm vệ sinh, bọc sách cho cậu... A!”

Triệu Đông đập một cái lên ót cậu, làm như giận dữ rống to: “Mang sách tới đây!”

...

Mấy ngày sau Tôn Nam đi học trở lại, hấn ta sai người chuyển cho Triệu Đông và Tiền Tây một tờ giấy, bên trên viết: Thật xin lỗi! Tiền Tây chưa nói gì, Triệu Đông xé tan tờ giấy kia thành từng mảnh.

Không còn mấy ngày nữa sẽ diễn ra kỳ thi tốt nghiệp Trung học, các lớp năm nhất phải nhường phòng học làm phòng thi nên học sinh dọn dẹp. Tiền Tây bị giữ lại quét dọn vệ sinh, Triệu Đông đương nhiên không

đợi cậu mà đi trước một mình. Triệu Đông đi đường tắt, muốn về phòng ngủ nhanh một chút; đột nhiên có người thành linh lao ra đụng trúng khiến hắn lảo đảo. Gần đây thật xui xẻo, Triệu Đông thầm cắn răng, lạnh mắt nhìn người trước mặt.

Người này cũng mặc đồng phục của trường nhưng có vẻ hơn tuổi Triệu Đông, tầm mười bảy mười tám, dáng người cao lớn, tóc nhuộm, nhìn có vẻ rất bất lương.

“Ồ, thật xin lỗi! Cậu là học sinh trường này à? Tôi cũng thế, tôi lớp mười hai...”

Không đợi gã nói xong, Triệu Đông đã bước đi nhưng bị người nọ kéo lại.

“Đừng vội đi như vậy! Có thể xin cậu giúp tôi một chuyện không? Sẽ có người đuổi tới đây bây giờ, làm phiền cậu chỉ cho bọn họ hướng tôi chạy là khu phòng học được không?”

“Không được.” Triệu Đông lạnh mặt hất gã ra.

Người nọ cũng đổi sắc mặt, thấp giọng uy hiếp Triệu Đông. “Không giúp cẩn thận tôi sẽ tính sổ, giúp thì coi như Lý Bắc tôi thiếu cậu một cái ơn.” Nói xong liền chạy vút đi như làn khói về phía ký túc xá.

Triệu Đông đứng ngẩn người tại chỗ, quả nhiên lập tức có hai người đàn ông mặc đồ Tây chạy tới, lễ phép hỏi thăm Triệu Đông.

Triệu Đông giơ tay lên chỉ về hướng khu phòng học.

Tới lúc Triệu Đông về ký túc xá quả nhiên nhìn thấy Lý Bắc, người nọ cười với hắn. “Anh bạn nhỏ này, cảm ơn nhiều nhé.”

Triệu Đông nhú mày một cái, ai là anh bạn nhỏ của anh. “Còn ơn của tôi!”

Lần này đến phiên Lý Bắc ngẩn người, người tốt đấy, thật mau lẹ mà!

Nói đến Lý Bắc, ngay cả Triệu Đông là người không quan tâm những chuyện xung quanh cũng biết sơ sơ. Hình như ba gã là người trong giới xã hội đen, thế lực gia đình rất lớn. Gã không ngừng gây chuyện trong trường, cũng có thể coi là một nửa người nổi tiếng. Trường học đã đau đầu với gã từ lâu. Không biết sao một người trong ban lãnh đạo nhà trường lại là cô ruột của gã, chỉ có thể mong mau tới ngày tốt nghiệp, mấy ngày nữa kỳ thi tốt nghiệp Trung học kết thúc coi như tiễn đi được một ông trời con.

Lý Bắc này rất đặc biệt. Nhìn càn lơ phát phơ nhưng thật ra thành tích học tập rất cao, thích nhạc cổ điển, thổi sáo đã qua cấp mười. Lòng dạ có nhiều chỗ không tốt nhưng tính khí khá ôn hòa. Nhìn qua có vẻ độc ác nhưng thực chất hơn phân nửa chỉ là đùa giỡn.

Hiện tại gã đang cùng Tôn Nam mất to trường mất nhỏ, thấy thế nào cũng quái dị.

“Rốt cuộc anh muốn thế nào?”

Tôn Nam cảm thấy tức giận nhưng không dám bộc phát sự tức giận đó. Hắn ta chẳng xa lạ gì với Lý Bắc, thậm chí còn biết cặn kẽ hơn những người khác một chút. Bởi ba hắn ta làm trong viện Kiểm soát tỉnh, thỉnh thoảng nghe ông nói đôi ba câu, cộng thêm việc thấy nhiều mấy vụ lùm xùm ở Hương Cảng, hắn ta liền cho rằng Lý Bắc cũng như vậy. Bây giờ thấy Lý Bắc kéo hắn ta tới khu rừng vắng vẻ này, chỉ sợ tình huống giết người phân thân với máu tanh bay mù mịt cách mình chẳng bao xa nữa.

“Không thấy sao, ức hiếp cậu đó!”

“Anh! Vậy anh đã ức hiếp tôi rồi, mau thả tôi ra! Nếu không ba tôi sẽ không bỏ qua cho anh đâu!”

Tôi cũng muốn thả cậu đi lắm, ai thèm đụng vào bãi phân thối cậu làm gì, Lý Bắc than thở trong lòng. Đã đồng ý với Triệu Đông sẽ cho tên nhóc này một bài học nhưng tới khi tìm được người lại thấy cu cậu này cũng không xấu xa lắm, chỉ hơi ích kỷ chút thôi. Lý Bắc vốn muốn hù dọa hắn ta cho xong việc nhưng tên nhóc này không hiểu sao không biết phối hợp, chẳng bị dọa sợ tí nào cả.

“Sao thế, bình thường cậu cũng ỷ thế hiếp người như vậy phải không?”

“Anh thì ỷ lớn hiếp nhỏ, có tư cách gì nói tôi chứ!” Tôn Nam tuy mạnh miệng nhưng trong lòng lại đang phát hoảng, không biết thế nào còn chen thêm câu: “Anh có biết người chưa thành niên sẽ được pháp luật bảo vệ không hả?”

Lý Bắc phì cười. Tên nhóc này thật đáng yêu. “Nào dám, tôi hai tháng nữa mới tròn mười tám đây.”

“Anh...!” Tôn Nam đỏ mặt, quay lưng muốn chạy.

Lý Bắc bị hấn ta chọc cười, nhào tới như hổ đói vồ mồi.

“A!” Tôn Nam bị dọa sợ run lên một cái, khàn giọng kêu thảm thiết; “Giết người a! Á!!!!!!!!!!!!!!” Hấn ta không thở nổi, cười nói đứt quãng: “Chớ... cù... chớ cù nách...”

Lý Bắc làm như không nghe thấy, chờ Tôn Nam gần như kiệt sức mới tươi cười nói: “Có phục hay không?”

Tôn Nam chưa hồi sức lại, vừa rồi cười mà nước mắt chảy ròng ròng, quần áo trong lúc giãy giụa và né tránh đã không còn chỉnh tề nữa, nửa bên áo đồng phục bị xổ, lộ ra một mảng ngực lớn.

“Tên nhóc cậu thật trắng, đáng người cũng không tệ lắm.” Lý Bắc cười xấu xa thò tay vào bóp hạt đậu nhỏ của Tôn Nam.

“Anh, đồ lưu manh!”

Lúc này Tôn Nam mới như tỉnh mộng, trực giác muốn dùng hai tay ôm ngực nhưng đột nhiên nhớ tới tư thế này không đàn ông chút nào, lại tổn hại thể diện nên liền bật dậy, tư thế rất giống Ultraman.

“Tôi chính là lưu manh, còn là tổ truyền nữa đấy. Thế nào, cậu muốn lườm chết tôi sao?”

Tôn Nam giận dữ, không suy nghĩ được nhiều, cầm đầu đánh túi bụi vào người Lý Bắc, chẳng quản thể hình hay tuổi tác mà cứ thế liều mạng với gã.

“Còn nhớ nhưng tôi sao? Không muốn như vậy à?”

Khó gặp phải người thú vị như vậy, Lý Bắc vui vẻ siết chặt Tôn Nam vào ngực, một tay khác sờ loạn trên người hấn ta. Tôn Nam điên cuồng giãy giụa, Lý Bắc đưa tay về vùng dưới của hấn ta, dùng sức bóp một cái.

Chiêu này quá hèn hạ, không còn nòi giống rồi!

Hốc mắt Tôn Nam ngấn lệ, đau đớn quá!

“Sorry, sorry~”

Tâm tình Lý Bắc rất tốt, nhìn Tôn Nam co tròn người lại, sờ đầu hấn ta một cái, thân thiết bỏ lại một câu: “Tôi sẽ lại tới tìm cậu chơi.”

Like Loading...

3. Chương 3

Sáng sớm một ngày đẹp trời.

“Chơi cái đầu anh á!”

“Tôi chơi con chim nhỏ của cậu!”

“A——!”

Tôn Nam kêu to tỉnh lại, khóc không ra nước mắt, hai ngày nay hấn ta thường xuyên gặp ác mộng. Bất kể mơ thấy cái gì, cuối cùng cũng sẽ đột nhiên biến thành khuôn mặt cười gian của một người nói rằng: Tôi sẽ lại tới tìm cậu chơi.

Mấy ngày đầu Tôn Nam còn lo lắng đề phòng nhưng qua một thời gian dài thần kinh hắn ta bị hành hạ tới mức thảm thương. Từ xưa tới nay ai sinh ra chẳng phải chết chứ, chết sớm chết muộn đều là chết, chết sớm một chút có thể đầu thai để an ủi bản thân. Tôn Nam một lòng mong đợi Lý Bắc mau tới kết thúc nỗi thống khổ của hắn ta.

Theo lý thì kỳ thi tốt nghiệp Trung học đã xong từ lâu rồi, vậy sao tên khốn kiếp kia còn không xuất hiện nhỉ? Minh lại sắp thi nữa, Tôn Nam đau khổ nghĩ, mặc dù hắn ta có thể vượt qua không có áp lực nào nhưng cứ cái đà này chẳng may đội sổ thì sẽ rất khó coi.

Suy nghĩ miên man, Tôn Nam thừa dịp nghỉ trưa chạy đi tìm Triệu Đông. Tôn Nam không ngốc, lúc đó hắn ta hiểu chuyện này nhất định có liên quan tới Triệu Đông và Tiền Tây nhưng lòng thấy thẹn nên đành câm nín nhận lấy.

Tiền Tây đang ăn cơm cùng Triệu Đông, Tôn Nam thấy Triệu Đông tỏ vẻ hung hăng bèn sợ hãi theo phản xạ.

Triệu Đông cố ý đạp chân Tiền Tây dưới bàn một cú, ngẩng lên lạnh mắt nhìn Tôn Nam.

Tôn Nam cố lấy dũng khí, hét lớn một tiếng: “Tôi tới nhận lỗi!”

Triệu Đông chỉ Tiền Tây: “Xin lỗi cậu ấy, không phải tôi.”

Tôn Nam dùng giọng điệu y như kẻ cướp bắt nạt thiếu nữ nhà lành nói: “Đưa tròn, tha lỗi cho tôi nhé!”

Tiền Tây không so đo, lập tức đồng ý luôn.

Người ngu như vậy phải làm sao đây? Trong lòng Triệu Đông vẫn không thoải mái, chọn thái độ làm lơ đối với tất cả lời chào hỏi của Tôn Nam.

“Được rồi, tôi không hỏi cậu liên quan thế nào với Lý Bắc nhưng không ngại nói cho tôi biết anh ta đang ở đâu chứ?”

Không biết – lòng Triệu Đông lên tiếng. “Biết cũng không nói cho cậu.”

Tôn Nam tức xì khói, đang muốn gây khó dễ thì nghe thấy giọng nói vang lên bên cạnh. “Ồ, cậu nhớ tôi như vậy sao?”

Ba người đồng loạt nhìn lại thì thấy tên ‘nhắc Tào Tháo, Tào Tháo tới’ kia.

Trong giây lát đó, dòng điện cường độ lớn bắn ra bốn phía, Triệu Đông chẳng thèm để ý, kéo Tiền Tây về lớp học.

Tiền Tây mơ hồ hỏi liên thoảng nhưng Triệu Đông tất nhiên không giải thích cho cậu. Cuối cùng không hỏi nữa, Tiền Tây đưa ra một kết luận chắc như đinh đóng cột: “Triệu Đông, tôi biết cậu tốt với tôi.”

“ ... ”

...

Một mùa Hè lại trôi qua rất nhanh, Tiền Tây trở thành học sinh năm hai Trung học, vóc dáng tuy cao hơn một chút nhưng vẫn không thể thoát khỏi ‘tước hiệu’ dưa tròn. Thật ra không phải Tiền Tây không chú trọng bề ngoài, cậu đã cố gắng giảm cân nhưng không hiệu quả chút nào, vì để che kín mụn trên trán mà cậu đã nuôi tóc mái thật dài khiến đôi mắt không lớn lắm gần như biến mất, ảnh hưởng nghiêm trọng đến thị lực. Hơn nữa vì có thể ở cùng lớp với Triệu Đông mà cậu đã thức đêm học bài, vậy nên gọng kính màu đen ra đời từ đó.

Bài vở năm hai Trung học rất nhiều, cả ngày căng thẳng vọt qua mau, rất nhanh đã lên lớp Mười một. Triệu Đông vẫn lạnh lùng như cũ, Tiền Tây ngoại trừ mang thêm gọng kính đen thì không có gì thay đổi. Chỉ có Tôn Nam vẫn luôn náo loạn, Lý Bắc mặc dù đã vào đại học nhưng cách năm ba hôm lại mang bộ dạng Romeo hẹn Juliet tới tìm Tôn Nam ‘ôn chuyện’, lâu ngày khiến Tôn Nam tức giận mắng chửi om sòm.

Triệu Đông và Lý Bắc bắt quạ cũng chỉ quen biết sơ sơ, mấy lần gặp mặt hơn phân nửa là vì Tôn Nam. Triệu Đông là người lãnh đạm nhưng trực giác rất nhạy bén, hắn cảm thấy hai người này có gì đó khác thường nhưng cụ thể như nào thì hắn không nói được.

Nam sinh đến mười sáu mười bảy tuổi dù học tập bận rộn nhưng vẫn có thời gian yêu đương, hẹn hò.

Sau tiết tự học, các nam sinh túm tụm nói chuyện yêu đương, lòng Triệu Đông mặc dù chán ghét nhưng không nhin được tò mò, yên lặng lắng nghe. Ai ngờ nghe xong trong đầu hắn liền hiện lên gương mặt Tiền Tây, bị dọa sợ tới mức cả người run lên.

Tối đó Triệu Đông mộng tỉnh, đối tượng không ngoài dự liệu chính là Tiền Tây. Cảm giác trong mộng cũng không thật lắm. Hắn mơ thấy Tiền Tây trắng trắng mập mập mặc một chiếc quần chip nhỏ đi qua đi lại, ngực hắn đập thành thịch, không nhin được mà ôm lấy Tiền Tây. Hắn dùng chân mài lên vùng dưới trắng mềm của cậu, Tiền Tây kêu ai ai; khi cậu đang thở dốc, hắn nhắm mắt hôn thật sâu...

Sáng sớm mà quần chip đã ướt sũng, Triệu Đông thừa dịp những người khác trong phòng ngủ chưa tỉnh mới mang quần ra ngoài thay. Tiền Tây nằm giường đối diện nghe tiếng động liền mơ màng thò đầu ra nhìn, vừa thấy Triệu Đông bèn vội hỏi: “Sao dậy sớm vậy? Triệu Đông, cậu có khỏe không, sao mặt đỏ thế?”

Triệu Đông không đề phòng bị Tiền Tây hỏi như vậy, hồn thiếu chút nữa bay ra ngoài, không biết Tiền Tây có thấy quần hắn ướt không nhưng thẹn quá thành giận gầm nhẹ: “Câm miệng! Ngủ đi!”

Từ đó trở đi Triệu Đông rất hay cáu gắt. Trước kia hắn chỉ hơi lạnh lùng với Tiền Tây nhưng bây giờ chính là Nam Cực mất rồi. Cuộc sống của Tiền Tây ở nơi nước sôi lửa bỏng vô cùng khốn khổ, lúc nào cũng chăm sóc hắn cẩn thận. Điều cậu sợ nhất chính là Triệu Đông biết được bí mật trong lòng mình, thái độ của hắn khiến cậu thấp thỏm bất an.

Trong lòng Triệu Đông cũng rất buồn bực, hắn càng tự thôi miên không muốn không muốn thì những giấc mộng càng đa dạng hơn. Ban ngày có người trong lớp cầm tạp chí tình yêu, hắn sẽ vô tình liếc qua, trong mộng buổi tối có thể ở cạnh Tiền Tây nhiều hơn một chút. Triệu Đông không nghĩ ra nên tự chán ghét bản thân, liên lụy cả Tiền Tây cũng bị ghét, lời nói lạnh nhạt, hắn thề phải giữ khoảng cách ba thước an toàn với Tiền Tây.

Tiền Tây là một người đàn ông hoàng, quýnh lên sẽ không biết phải làm sao. Cậu cố ý chọn một đêm trăng thanh gió mát, yên lặng trở về phòng ngủ với Triệu Đông. Thấy trên đường không có người, cậu đánh bạo cản Triệu Đông lại, hai mắt nhìn chăm chăm giày hắn rồi mở miệng nói: “Cậu... gần đây lạ lạ... Sao vậy?”

“Ai cản cậu lo.” Triệu Đông tức giận nói, Tiền Tây này càng ngày càng to gan.

“Cậu... có phải ghét tôi lắm không?”

“Tránh ra!” Triệu Đông mất kiên nhẫn.

“Triệu Đông.” Tiền Tây nói chuyện với giọng mũi. “Cậu... có phải cậu biết rồi không?”

“Hả?”

“Đừng... Tôi sẽ không thể nữa, xin cậu, hãy coi như không biết, được không?” Thật ra Tiền Tây không hèn yếu, chẳng qua tính tình hiền lành, dễ bảo, cho tới giờ cậu chưa từng quy lụy cầu xin ai như vậy.

“Cái gì?” Một dấu hỏi to đùng mọc trên đầu Triệu Đông. Gì vậy?

“?” Tiền Tây cũng hốt hoảng, gọng kính đen trên sống mũi trượt xuống, cậu giơ tay đẩy lên. “Không có... Không có... Có thể... có thể do tôi hiểu lầm!” Nói xong Tiền Tây muốn chạy nhưng Triệu Đông dễ dàng dễ cậu chạy như vậy sao?

Triệu Đông giơ tay túm cổ áo cậu, mu bàn tay đụng phải làn da ấm áp mượt mà trên cổ Tiền Tây, lòng hắn run rẩy, rụt tay về như bị điện giật. “Nói mau!”

Tiền Tây ấp úng một lúc lâu, Triệu Đông vung tay ra vẽ sấp đánh người. “Cho cậu ba giây.”

Tiền Tây ngẩng đầu nhìn Triệu Đông, trên tròng kính phản chiếu hai vệt ánh sáng, Triệu Đông không thấy rõ vẻ mặt của cậu, chỉ nghe thấy cậu thở dài mà nói: “Tôi thích cậu.”

Like Loading...

4. Chương 4

Nửa năm, Triệu Đông và Tiền Tây từ lớp Mười một lên lớp Mười hai. Từ đó về sau Triệu Đông không nói câu nào với Tiền Tây nữa, ngay cả ngồi cũng không cho Tiền Tây đến gần. Tiền Tây nhìn hẩn với ánh mắt như con chó nhỏ bị bỏ rơi, hẩn cũng không động lòng. Qua một thời gian dài phát hiện lửa giận đã giảm xuống, hành động lại không tiện nên ngầm cho phép Tiền Tây mon men lại gần nhưng vẫn không nói chuyện với cậu.

Nhất định phải giữ khoảng cách, Triệu Đông tự nhủ.

Sau đó lúc nào nhất định phải nói chuyện, Triệu Đông sẽ ra dấu tay.

Hai bạn học ngủ chung phòng nhìn thấy còn tưởng bọn họ đang chơi trò gì đó, cảm thấy buồn cười. Trong lớp lúc nhàn rỗi sẽ nói về chuyện của bọn họ, bị Tôn Nam vô ý nghe được, hẩn ta thâm cười một tiếng.

Tôn Nam rất tự phụ, hẩn ta luôn cảm thấy mình có thể làm được việc gì đó lớn lao. Nhưng với tình huống trước mắt, tỷ lệ phá hỏng việc của hẩn ta tương đối cao.

Hẩn ta thấy nên hẹn Tiền Tây ra một chỗ để nói chuyện bí mật.

Địa điểm chính là khu rừng nhỏ vắng vẻ – nơi hồi đó hẩn ta lỡ bước vào gây ra mối hận nghìn năm của mình.

Đi trước là Tôn Nam đang vô cùng đắc ý, Tiền Tây mang vẻ mặt đau khổ theo sau. Sau khi đi ra, Tiền Tây phân chấn, mũi Tôn Nam hếch sắp đụng tới trời, trông vô cùng vui vẻ.

Gần đây Tôn Nam có chuyện phiền lòng, không phải Lý Bắc có vấn đề gì mà do ba gã không biết tại sao dạo này quần gã rất nghiêm, còn phái người phụ trách đưa đi đón về, chỉ thiếu nước giám thị 24/24, hại hẩn ta và Lý Bắc hận không thể vượt tường mà gặp nhau. Bây giờ tự giác làm chuyện tốt, tâm tình cũng không tệ lắm, tốt nhất ông trời có thể để người hiền gặp lành, để ba gã quần lông đi một chút.

Phía Tiền Tây có cao nhân chỉ bảo, tuy hưng phấn nhưng hơi nghi hoặc. Tôn Nam nói Triệu Đông cũng thích cậu, sao có thể chứ? Đây quả thực là món quà trời ban mà Tiền Tây có nằm mơ cũng không dám nghĩ. A, không đúng, lúc nằm mơ Tiền Tây có nghĩ, Triệu Đông trong mộng từ núi băng biến thành làn nước ấm áp, không ngừng thích cậu từng chút một, vẫn luôn triền miên cùng nhau... Tiền Tây che gương mặt đỏ ửng lại, làm bậy quá! Mỗi lần bắt đầu triền miên cậu đều quên sạch, kiểu gì cũng không nhớ nổi một phần tư cuối cùng của giấc mộng, gián tiếp khiến 0.25 trở thành con số bị Tiền Tây ghét cay ghét đắng.

Trong ngực Tiền Tây giấu cuốn sách nhỏ về nam nam Tôn Nam cho mình, khăn trương giấu diếm giống như đang tàng trữ thuốc nổ, Triệu Đông phát hiện vẻ mặt quái dị của cậu bèn nhủ mày nhưng may mắn không nói gì. Tiền Tây thở phào nhẹ nhõm, lần đầu tiên cảm thấy việc Triệu Đông không nói chuyện với mình có chỗ tốt của nó.

Ban đêm, Tiền Tây lén bật đèn pin trùm chăn xem cuốn sách kia từ đầu tới cuối.

Coi như hoàn toàn hiểu hết ý trong lời nói của Tôn Nam nhưng chuyện này cậu không làm được! Hơn nữa... Tiền Tây tự ti nghĩ nếu muốn cái kia... cũng... cũng phải chờ mình giảm cân thành công đã. Thoạt nhìn rất đau đớn chứ đừng nói tới việc còn bị Triệu Đông dè lên nữa. Tiền Tây rất hiền lành, yêu cầu thấp, cậu không muốn cùng Triệu Đông làm việc này nọ, chỉ cần hẩn đối xử với cậu giống như trước kia là được; nói chuyện với cậu, không tỏ vẻ xa cách với cậu; vấn đề đại học thì cậu sẽ cố gắng hết sức, chỉ cần ở bên Triệu Đông là tốt rồi. Ngoại trừ việc kia, hẩn không thành vấn đề nhỉ?

Tiền Tây quyết định như vậy nhưng có gan nghĩ mà không có gan làm, không tìm được cơ hội ra tay lại không dám hành động bừa bãi. Cuộc sống trôi qua từng ngày, suốt ngày cậu cào tai cào tóc rất giống một con khỉ.

...

Cơ hội rốt cuộc cũng tới.

Triệu Đông bị cảm nhưng không nghe Tiền Tây khuyên can mà cứ thức đêm đọc sách, Tiền Tây lo lắng chóng cả mặt nhưng không có cách nào. Kết quả hôm sau đi học, Triệu Đông bắt đầu nóng rần lên nhưng vẫn cứng đầu cố gắng. Tiền Tây sao có thể để hắn tự hành hạ như thế được, lập tức báo cáo giáo viên đưa Triệu Đông tới phòng y tế. Giáo viên sao có thể không đồng ý, lập tức bảo Tiền Tây đi mau đi.

Triệu Đông đổ thừa cậu nhiều chuyện, bắt đắc dĩ đi theo.

Cô y tá cho hắn thuốc hạ sốt cùng mấy vỉ thuốc cảm, dặn dò Triệu Đông ăn cơm xong hãy uống, trước hết cứ dùng thuốc hạ sốt rồi về phòng ngủ một giấc. Thuốc hạ sốt dạng lỏng, không biết Tiền Tây liên tưởng tới cái gì mà mặt đỏ bừng tới mang tai giống như Triệu Đông, nữ y tá trực ban cho rằng cậu cũng bị cảm rồi.

Tiền Tây đưa Triệu Đông về phòng ngủ, lúc Triệu Đông vào nhà vệ sinh bôi thuốc cảm thấy rất không được tự nhiên, đi ra nhìn thấy Tiền Tây đỏ mặt càng xấu hổ muốn chết, hừ hừ đi về giường ngủ, không quan tâm tới cậu.

Trời đất chứng giám, nói đưa Triệu Đông tới phòng y tế là ý nghĩ rất đơn thuần, Tiền Tây căn bản không nghĩ gì khác. Nhìn đến lọ thuốc kia cậu mới đột nhiên bừng tỉnh, cơ hội hiếm có trước mắt không thể để mất, mất rồi sẽ không lấy lại được! Tiền Tây dè dặt tim đang đập thành thịch lại, tháo mắt kính xuống, nơm nớp lo sợ bò lên giường nằm dán vào Triệu Đông ngủ.

“Giường nhỏ... tôi... tôi ngủ chung với cậu, nghe nói nóng sẽ mau khỏi.” Tiền Tây nhắm mắt nói láo, tim đập như trống, chỉ sợ Triệu Đông giờ chân đạp cậu xuống đất.

Triệu Đông bị sốt nên đầu óc hơi mơ hồ, mặc dù ý thức tỉnh táo nhưng ý chí lại yếu kém, lúc này hắn không thể tự khống chế được. Hắn không chỉ ‘Ồ’ một tiếng đồng ý mà còn thuận thế ôm lấy Tiền Tây.

Mẹ ơi! Trong lòng Tiền Tây reo như đổ chuông, hoàn toàn chấn động. Tôn Nam nói quả nhiên không sai, mình phải chủ động mới được!

Mình muốn... mình muốn cưỡng hôn cậu ấy...

Vừa nghĩ tới, Tiền Tây đã làm luôn, giống như bị đầu độc, nhẹ nhàng chạm lên môi Triệu Đông. Có lẽ bởi vì bị sốt nên đôi môi kia trở nên hồng hào và mềm mại, tỏa ra sức nóng. Tiền Tây đánh bạo vươn lưỡi ra, đầu lưỡi đỏ thắm của đối phương lập tức quấn lấy, hung hăng vờn hút. Đây là nụ hôn sâu xuất phát từ bản năng; răng môi hòa quyện, Tiền Tây cảm thấy đầu óc trống rỗng.

Cái gì mà người đang sốt ngay cả cảm cái lý cũng không nổi vốn dĩ là lừa người, chỉ cần Triệu Đông muốn thì bây giờ hắn vẫn có thể đá Tiền Tây bay xa mười dặm. Lý trí đang kêu gào ‘mau đạp, mau đạp’, đáng tiếc giờ phút này hắn chỉ muốn quần quýt bên Tiền Tây...

Động tác quần quýt của hai người càng lúc càng lớn, lực lợi thân thể lẫn nhau. Tiền Tây hơi có ý né tránh, không muốn để Triệu Đông sờ thân thể mập mạp của mình nhưng Triệu Đông chẳng thèm để ý chút nào, vẫn đưa tay xoa nắn. Tiền Tây không muốn để hắn chạm, hắn càng muốn chạm, còn nhẹ nhàng hôn lên vết sẹo trên trán Tiền Tây. Hôn xong liền động tình, dùng môi hôn lên từng đường cong trên vết thương kia. Tiền Tây ôm Triệu Đông thật chặt, cố hết sức hôn đáp lại, nghĩ mà muốn rơi lệ. Giờ phút này cậu cảm giác mình có thể từ bỏ hết thấy vì người này.

Giống như khảo nghiệm lời này của cậu, cửa phòng đột nhiên mở tung ra.

Nữ y tá không cẩn thận cho nhầm thuốc cảm vội vàng chạy tới đổi bị tình huống trước mắt khiến cho trợn mắt há miệng.

Triệu Đông lẳng lặng nhìn người phụ nữ trung niên đứng ngoài cửa chuyển từ kinh ngạc sang kinh người rồi khinh bỉ. Ánh mặt độc ác kia giống như đục phải thứ gì đó vô cùng dơ bẩn, Triệu Đông rất sợ. Trong nháy mắt, ý chí của hắn cũng trở lại, cả người run rẩy, chuyện lo sợ nhất đã xảy ra và lại còn đột nhiên như thế khiến người ta không kịp ứng phó.

Tại sao? Tại sao?

Hắn tát một cái lên mặt Tiền Tây, sau đó rút tay lại.

Khóe miệng Tiền Tây bị hấn đánh rớm máu, khóe mắt cậu dường như đang rơi lệ.

Like Loading...

5. Chương 5

Cả đời này Triệu Đông không thể nhớ tới việc này, đó là một tiếc nuối nho nhỏ trong lòng hấn.

Hấn không nhớ nổi vẻ mặt Tiền Tây lúc đó. Trí nhớ của hấn chỉ dừng lại ở cái tát kia cùng khóe miệng rớm máu của Tiền Tây, lúc đó cậu chảy máu nhưng chẳng có biểu lộ gì tỏ ý muốn đứng dậy. Chuyện xảy ra sau đó càng giống như một giấc mơ mờ lung, toàn bộ tựa một bộ phim điện ảnh mơ hồ.

Tiền Tây nói cậu thừa dịp Triệu Đông ngã bệnh mà cưỡng hôn hấn; Triệu Đông bị cậu ép buộc, bị cậu quất quất không có cách nào thoát được. Giữa hai người, ngoại trừ hôn ra thì chưa làm gì cả, đây là điều duy nhất Tiền Tây kiên trì giải thích nhưng không ai để ý tới cậu.

Tiền Tây rốt cuộc thoát khỏi biệt danh dưa tròn, lấy được một cái mới.

Những chuyện xấu xa này đương nhiên trường học sẽ không khuyến khích, thông báo phê bình không có mà trực tiếp buộc nghỉ học.

Triệu Đông chỉ nhớ mang máng ngày đó Tiền Tây dọn dẹp đồ đạc hình như có khóc. Người ngủ chung phòng đã sớm dọn đi, trong phòng chỉ có hai người bọn họ. Tiền Tây bắt đầu khóc lóc than vãn giống như một đứa nhóc, khóc đến mệt mỏi nhưng vẫn không dừng lại. Cậu vừa rơi nước mắt vừa thu dọn đồ đạc, cuối cùng lúc ra đi còn khóc lớn nói gì đó với Triệu Đông.

Sau này bao nhiêu ngày đêm Triệu Đông ôm đầu khổ sở cũng không nhớ nổi rốt cuộc Tiền Tây đã nói những gì.

Hấn chỉ biết lúc đó mình nhào tới như phát điên, cảm thấy thoáng chốc Tiền Tây cũng điên cuồng giống mình, hai người cố hết sức ôm chặt lấy nhau. Họ không để ý hết thấy mọi thứ, quên đi tất cả đau đớn hợp tan, quá trình làm tình thô bạo giống như một nghi thức nào đó, hai người muốn mau chóng hòa làm một thể. Đau đớn tới tê liệt lúc xâm nhập khiến Triệu Đông chỉ cảm thấy được giải thoát. Hấn không biết khi đó mình có rơi lệ hay không nhưng mơ hồ cảm thấy có những giọt nước mắt nóng hổi nhẹ nhàng rơi trên người mình đầy tuyệt vọng.

Triệu Đông không cảm thấy hối hận, hấn và Tiền Tây không giống nhau; hấn không có cha mẹ, không có gia cảnh giàu có, chỉ có thể dựa vào bản thân; hơn nữa, hấn không muốn gây thêm chút phiền toái nào cho bà ngoại.

Sau đó hấn nghe nói Tiền Tây bị đuổi ra khỏi nhà, lưu lạc bên ngoài. Bây giờ Tiền Tây giống hấn, chỉ có thể dựa vào bản thân mình.

Hấn không biết lúc ấy mình có cảm tưởng gì. Tôn Nam và Lý Bắc tới tìm hấn nhưng quái lạ là hấn chẳng còn chút ấn tượng gì về việc đó. Hấn bình an vô sự tốt nghiệp Trung học, đạt được học bổng của đại học M ở thành phố W.

Lúc làm lễ tốt nghiệp, hấn không đi dự, cũng chẳng có ai tới tìm. Nhưng như vậy tốt hơn, hấn đang muốn người khác cách xa mình một chút.

Một mình hấn yên lặng đi về.

Suốt mùa Hè hấn tìm khắp nơi đều không thấy bóng dáng Tiền Tây, ngược lại nghe được ít tin tức về thân thể của cậu. Thì ra mẹ ruột của Tiền Tây sau khi sinh cậu không bao lâu đã qua đời, người cha cưới vợ lẽ sinh được một trai một gái, ông ta căn bản không thích đứa con lớn này, nếu không đã không đuổi cậu ra ngoài như thế. Cho tới tận bây giờ Tiền Tây chưa từng nói những chuyện này với hấn. Lúc chuyện kia xảy ra, ba Tiền đánh Tiền Tây thừa sống thiếu chết rồi ném ra ngoài, cấm không cho cậu trở về đây nữa.

Triệu Đông cũng không muốn ở lại nơi này, càng không muốn trở lại chỗ này. Mua vé xe tới thành phố W xong, trước khi đi Triệu Đông tự nhủ: Đây là lần cuối cùng mình đặt chân trên mảnh đất này.

...

Bốn năm đại học trôi qua rất nhanh. Tiền Tây biến mất khỏi cuộc sống thực tế của anh nhưng mỗi đêm anh lại ở cạnh cậu như cũ. Trong mộng, Tiền Tây và anh ngày một cao hơn nhưng dáng vẻ của cậu vẫn trắng trắng mập mập dễ thương như vậy, nói chuyện cùng anh, chơi đùa, chia thịt cho anh. Nhưng có những lúc, trong thoáng chốc, anh lại có cảm giác cảnh tượng thiếu niên kia đang khổ sở khóc thút thít như mới hôm qua, một khắc chưa từng cách xa.

Tiền Tây chắc hận anh lắm.

Triệu Đông đột nhiên nghĩ tới tỷ số Pi, anh nghĩ con số cuối cùng mình chia ra là lẻ thì là hận, nếu là chẵn tức là không hận. Kết quả anh không ngừng thực hiện phép chia kia, phép chia kéo dài suốt mấy năm liền, kết quả lên tới mấy chục nghìn số lẻ thập phân, rất có khả năng được ghi vào kỷ lục thế giới.

Tiền Tây chắc không phải không hận anh.

Triệu Đông không kiên nhẫn, anh không thể kiên định được như Tiền Tây. Tại sao thiếu niên hèn yếu đó có thể kiên trì hơn mình chứ, Triệu Đông không tìm được câu trả lời.

Triệu Đông không tìm kiếm Tiền Tây nữa, anh từ bỏ những giấc mơ, vô cùng đau khổ. Từ từ thành thói quen, Triệu Đông không cảm thấy ảnh hưởng gì, thậm chí còn vui vẻ. Cảnh trong mộng mấy năm cũng dần dần ít đi, có lẽ một ngày nào đó anh sẽ hoàn toàn quên đi gương mặt của Tiền Tây.

Sau khi tốt nghiệp, Triệu Đông tới làm Trưởng bộ phận Tài vụ ở một nhà hàng lớn. Công việc anh làm rất tốt nhưng người vẫn lạnh lùng, khó gần như cũ. Anh thuê một căn phòng trọ nhỏ, sau khi tan việc sẽ về thẳng nhà. Anh không yêu thích thứ gì, nhiều lắm thì cuối tuần đi tập thể hình. Tiền lương không tệ, mỗi tháng sau khi anh gửi tiền về cho bà ngoại vẫn còn đủ dùng. Anh không có bạn bè nhưng không cảm thấy có gì cô đơn hay khó khăn cả, dù sao từ lâu đã quen như thế rồi.

Cuộc sống bây giờ chính là mong muốn khi đó của anh nhưng bản thân cảm thấy như mất đi một phần quan trọng nào đó. Rõ ràng chẳng mất công sức gì nhưng Triệu Đông cảm thấy hình như mình bỏ ra quá nhiều, nhiều tới mức vượt hẳn những gì anh có, tới mức toàn bộ linh hồn cũng trống rỗng.

Mỗi ngày Triệu Đông đều bày ra vẻ mặt lạnh lẽo tựa như ánh mặt trời đã vút bỏ anh vậy.

Cho tới một ngày có nhân viên mới tới, không sợ gương mặt như quan tài của anh, nhìn anh cười rục rịch, giống như ánh mặt trời chiều rơi lên người Triệu Đông.

Người này không giống Tiền Tây, cậu cao gầy, da màu cổ đồng, ánh mắt hơi dài, chỉ có nụ cười có vài phần giống Tiền Tây. Dường như cậu khá yêu quý Triệu Đông, mỗi khi gặp anh cậu đều chào hỏi vài câu. Triệu Đông bước vào xã hội đã sớm sửa tật xấu không để ý người khác, khi được chào hỏi sẽ hồ hững thuận miệng đáp lại. Thỉnh thoảng Triệu Đông cũng hỏi cậu theo phép lịch sự, đối phương lập tức bày ra dáng vẻ vừa vui mừng vừa kinh ngạc khiến Triệu Đông lúng túng.

Thời gian dài, một phần tảng băng trong lòng Triệu Đông từ từ tan ra.

Triệu Đông đã sớm không còn là đứa ngốc năm đó, thời đại học đã tiếp cận kiến thức về đồng tính luyến ái nên anh có thể phân biệt được đồng loại rất dễ dàng. Giống như khi đó, trực giác của gay rất nhạy bén, anh hoảng hốt phát hiện ra Tôn Nam và Lý Bắc vốn dĩ không đối đầu nhau.

Lúc quên đi quá khứ, Triệu Đông có chút xúc động. Nhưng dù sao cũng nên cho mình một cơ hội.

Quá khứ đã qua thì nên quên đi.

Like Loading...

6. Chương 6

Người mới đến đó tên là Mã Gia, đồng nghiệp thường gọi là Tiểu Mã, thoát nhìn có vẻ đang đi học nhưng thật ra đã hai mươi ba tuổi rồi. Bề ngoài của Tiểu Mã rất ưa nhìn, chỉ có điều tuổi trẻ tóc bạc cho nên các đồng nghiệp xúm lại khuyên cậu nên đi nhuộm thành màu đen tuyền, nhìn rất đẹp.

Tiểu Mã thấy ai cũng cười hi hi, nhìn rất thân thiện. Cậu cũng hay lại gần Trưởng bộ phận Triệu nổi tiếng lạnh lùng, các đồng nghiệp đùa rằng cậu không sợ bị đông cứng sao, cậu nói vui rằng mình là một lò lửa rất nóng, cần một chút băng để giảm nhiệt. Mọi người cười ha ha, không có ai nhạy bén cả, nếu không có thể dễ dàng nhận ra đây chính là tiếng lòng của cậu.

Cậu thích Triệu Đông nhưng sợ anh không để ý tới mình, tỏ mặt ra ám hiệu nhưng Triệu Đông không có phản ứng. Cậu không biết thái độ của Triệu Đông rốt cuộc là gì, khó tránh khỏi trong lòng suy nghĩ lung tung. Tiểu Mã đau khổ tới cực hạn, không nhận được mà muốn mở cửa sổ hét lớn.

Gần tới thời điểm đông khách nhất của năm, các nhà hàng đang cạnh tranh rất kịch liệt, Triệu Đông bắt đầu tăng ca.

Tám giờ tối hôm đó, Triệu Đông đang muốn đón xe về nhà vô tình nhìn thấy Tiểu Mã. Tiểu Mã vẫy tay với anh.

“Trễ thế này mới tan ca à?”

“Ừm.”

“À, hôm nay là sinh nhật tôi, đi ăn đêm với tôi được không?”

Triệu Đông giật mình, hôm nay là ngày mười bốn tháng Tư.

“Được, tôi mời, đi thôi.”

Nói xong Triệu Đông liền dẫn Tiểu Mã tới một quán cơm gần đó.

Hai người gọi mấy món, Tiểu Mã còn gọi thêm hai chai bia, vừa uống vừa nói chuyện trên trời dưới biển với Triệu Đông. Nói về chuyện xe hơi, Tiểu Mã còn rất vui vẻ.

“Cậu thích xe không?”

“Sao có thể không chứ, tôi sửa xe mấy năm nay rồi, không muốn hiểu cũng phải hiểu.”

“Vậy sao lại đổi nghề?”

“Ha ha... Muốn thay đổi hoàn cảnh.”

Tiếp đó hai người ăn uống cùng nhau, Tiểu Mã gọi thêm một chai rượu trắng. Uống xong ba chén rượu, Tiểu Mã ngà ngà say, cổ cũng hồng hồng, nhìn chăm chăm Triệu Đông.

“Anh, anh biết rồi à...?”

Triệu Đông nhướng mi, sao câu này nghe quen tai vậy?

“Tôi không muốn như thế nào cả, cứ thử một chút... anh... nếu không thì vui đùa một chút cũng được.”

Cuối cùng đã tới. Trong lòng Triệu Đông chấp nhận từ lâu, chỉ chờ Tiểu Mã mở miệng nhưng lời của cậu nghe có chút lạ lạ.

“Cậu cũng biết tôi muốn thử?”

Tiểu Mã từ từ cúi đầu, trông rất ỉu rù. “Vậy... coi như xong.”

“Cậu nói coi như là sao?”

“?”

Triệu Đông cầm ly rượu của Tiểu Mã uống một ngụm. “Tôi muốn thử.”

Tiểu Mã nghe xong liền vui vẻ.

Vậy nên Triệu Đông liền xác lập quan hệ giữa hai người. Tiểu Mã không hỏi về Triệu Đông, ngược lại Triệu Đông hỏi không ít, biết cậu tốt nghiệp năm nhất Trung học, nhà ở nông thôn, trong thành phố có người anh họ chăm sóc, giới thiệu cậu vào trường dạy sửa chữa xe học ba năm. Trước khi đi làm chính thức, cậu đã chạy tới nhà hàng làm, sau đó gặp Triệu Đông; theo như Tiểu Mã nói thì chính là vừa thấy đã yêu.

Cuộc sống của Triệu Đông bắt đầu thay đổi. Ban ngày anh chỉ có thể thấy mặt Tiểu Mã vài lần nhưng nhìn nụ cười kia của cậu đã thỏa mãn rồi. Buổi tối, đôi khi hai người sẽ gọi điện cho nhau; Tiểu Mã chỉ có một cái máy nhắn tin, hồi đó máy nhắn tin vẫn không thể nhắn tin cho di động được. Triệu Đông im lặng mua di động cho cậu.

Tiểu Mã kiên quyết không nhận.

“Coi như là bù cho quà sinh nhật đi.”

“Nhưng... Quà quý như vậy em không nhận được.”

“Em nói gì?” Mặt Triệu Đông hơi đen lại, Tiểu Mã do dự rồi cuối cùng nhận lấy như đang hứng lựu đạn.

Sau đó, mỗi đêm đều có những tin nhắn nổi cả da gà. Triệu Đông bắt đầu vắt hết óc để nhắn lại mấy dòng khô khan nhưng sau đó may mắn không gửi đi, chỉ gửi qua tư tưởng cho Tiền Tây, nhận được thì nhận, không nhận được thì thôi.

Đây là lần đầu tiên anh tặng quà cho người khác. Trước kia có một cậu nhóc đã cho anh rất nhiều.

Có qua có lại, dần dà anh và Tiểu Mã nhìn cũng ra dáng một đôi.

Tiểu Mã vẫn còn ở chỗ người anh họ kia, Triệu Đông không có phương tiện đi lại nên cuối tuần Tiểu Mã đều tới chỗ anh. Buổi sáng hai người chơi đùa, trưa thì làm cơm cùng nhau, tối chiều ngồi tựa vào nhau trên sofa xem phim trình thám. Buổi tối đáng lẽ nên làm chút chuyện người lớn cần làm nhưng hai người chẳng ai nói ra, tỏ vẻ rất quân tử và tôn trọng lẫn nhau, cuối cùng trời tối muộn Triệu Đông mới đưa Tiểu Mã về nhà.

ABCD ngay cả bước A cũng chưa từng làm, thật mất mặt đàn ông! Đồng chí Mã Gia nghĩ như vậy nhưng cậu lại không vượt nổi rào cản tâm lý!

Đến tháng Tám, thành phố W có chút nóng, phòng Triệu Đông lại không có điều hòa, Mã Gia còn đang chết dở mà Triệu Đông đã cởi áo đi đi lại lại trước mặt cậu rồi. Triệu Đông thuộc loại gầy gầy nhưng có cơ bắp, làn da trắng nõn, lông vừa nhạt vừa thưa. Hai điểm hồng hồng trên ngực anh đứng thẳng khiến đôi mắt Tiểu Mã không thể khống chế nhìn theo, chỉ cảm thấy chúng cách mình càng ngày càng gần, cơ hồ sắp chạm tới miệng. Tiểu Mã mơ hồ chú ý đầu tới...

‘Bộp!’

“Nghĩ gì mà anh hỏi không trả lời?”

Tiểu Mã cắn răng che ốt lại. “Không có gì không có gì, chuyện gì vậy?”

“Muốn tắm không?”

“A... Em tắm sau cũng được.”

Triệu Đông liếc mắt. “Vậy anh tắm trước đây.”

Nghe tiếng nước chảy ào ào bên trong, Tiểu Mã suy nghĩ rất nghiêm túc: Làm hay không làm, đây là một vấn đề lớn.

Cậu đang nhập tâm suy nghĩ, tiếng kêu từ phòng tắm vọng ra: “Dem cho anh cái quần trên giường, anh quên lấy.”

Lên núi đao xuống chảo dầu, Tiểu Mã kinh hãi khóc không ra nước mắt, tay run lấy bấy cầm quần chip của Triệu Đông, bồi hồi đứng ở cửa, run giọng gọi: “Anh mở hé cửa cho em vào nữa chứ?”

Cửa phòng ‘roẹt’ một cái mở ra.

Triệu Đông ướt sũng nước đứng trước mặt Tiểu Mã, bọt nước đọng trên người anh theo nhịp phập phồng của ngực nhập thành dòng chảy xuống, dọc theo đường cong khỏe mạnh chảy xuống đôi chân dài thẳng tắp, có dòng đột nhiên rẽ lối trượt thẳng vào bụi cỏ mỏng manh kia.

Mắt Tiểu Mã nhìn chằm chằm theo dòng nước kia, nuốt nước miếng ‘ực’ một cái. Mắt cậu đổi sắc nhìn Triệu Đông, anh nhìn cậu cười nhẹ một tiếng.

Mình thông suốt rồi!

Tiểu Mã ‘ngao’ như sói tru, nhào về phía anh, miệng cắn lên hai hạt đậu nhỏ đã thềm thường từ lâu. Có thể do cậu không có kinh nghiệm hoặc thiếu kiến thức nên cắn rất nặng, đau tới mức Triệu Đông nhe răng nhếch miệng, kéo tai cậu lôi ra, bắt tằm cho xong.

Hai người vừa tắm vừa chơi đùa, vừa ôm hôn vừa xác định mục tiêu của mình, chậm chạp lăn lên giường, Tiểu Mã đè Triệu Đông xuống dưới gặm cắn.

Triệu Đông nín tóc cậu.

“Anh cao hơn em.”

“1,5 centimet, không đáng kể.”

“2 centimet!”

“Rõ ràng anh cao 179,5 centimet, sao lại nói là 180 chứ.” Tiểu Mã vui sướng cắn hút hạt đậu nhỏ. “Em lớn hơn anh mà.”

“Ba tháng!”

“Ba tháng cũng là lớn rồi.”

“Em có kinh nghiệm hơn anh đúng không?” Triệu Đông trầm ngâm chốc lát, cười gian một tiếng.

Tiểu Mã cảm thấy bất thường nhưng lại bị tiếng cười kia mê hoặc, cậu đang muốn mở miệng bồng cả người chấn động, lúc lấy lại tinh thần thì đã nằm dưới người Triệu Đông. Anh cười trên người cậu, kéo hai tay lên cao rồi dùng dây lưng trói lại.

Trong lòng Mã Gia run lấy bấy, lại bị sự trêu chọc trên thân thể khiến cho hưng phấn.

Triệu Đông cúi người liếm tai cậu, lại há miệng ngậm lấy gặm cắn rái tai.

“Không phải em sinh tháng Tư sao? Anh sinh tháng Mười một cơ mà. Ba tháng sao?”

Tim Mã Gia đập thành thạch như sắp vỡ khỏi cổ họng, cậu vừa sợ vừa khổ sở.

“Mười tám tháng Tám, hôm nay là sinh nhật em. Còn nữa, ngựa là để người ta cưỡi.”

Triệu Đông sợ rằng cả đời sẽ không có biểu hiện nào gian trá bằng giờ phút này.

“Em nói đi, Tiền Tây.”

Like Loading...

7. Chương 7

“Chơi cùng anh, anh chơi chết em!”

“A...!”

Triệu Đông ác ý dè mạnh ngón tay lên chỗ kia của Tiền Tây khiến cậu vừa vui mừng vừa đau khổ rên rỉ, phía dưới bị bao phủ, phía sau bị ngón tay ra ra vào vào, tùy ý đùa bỡn. Triệu Đông nhét hẳn ba ngón tay vào làm cho Tiền Tây cong người lại, đùi trong run rẩy không ngừng.

“Còn dám bảo là comple(*), em dám giỡn mặt anh, khôn kiếp.”

(*) Mã Gia và mã giáp (comple) phát âm giống nhau

“Ừm... A...”

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, em nói hay không?”

“Có... Có... A!”

Sao lại thế này? Tiền Tây tự hỏi, sao lúc này Triệu Đông lại nói nhiều như vậy? Không phải anh kiêu lời lắm sao? Sao lại biến mình thành kẻ không nói chữ nào rồi?

Ngón tay Triệu Đông không ngừng khuấy đảo bên trong, linh hoạt công kích. Tiền Tây khó có thể nhẫn nại mà rên rỉ, phía trước không ngừng chảy ra chất lỏng trong suốt. Kích thích quá nhiều khiến mắt cậu gần lẹ, Triệu Đông nhẹ nhàng hôn đi, sau đó nhích lên một chút hôn trán cậu.

Haiz, không nói coi như xong. Triệu Đông tựa như nỉ non, tựa như thở dài, đột nhiên tiến vào cơ thể Tiền Tây.

“A a a a!”

Tiền Tây vùng vằng hai tay, Triệu Đông vội vàng cởi ra giúp cậu. Tiền Tây được tự do liền ôm chặt Triệu Đông, anh cũng dùng hết sức ôm lấy, chôn mặt thật sâu vào cổ cậu. Giờ phút này, anh dường như không nhận được mà rơi nước mắt.

Sáng hôm sau, mặt Tiền Tây tái nhợt còn mặt Triệu Đông đen như đất nồi, hai người diễn vở Hắc Bạch vô thường mà không cần hóa trang gì hết.

Triệu Đông ở trong phòng bếp làm một tô mì cho Tiền Tây sau đó gọi cậu tới ăn.

Tiền Tây ăn xong, cảm thấy tinh thần khôi phục một chút, giờ mới có sức hỏi: “Anh phát hiện bao lâu rồi?”

Triệu Đông cầm đầu kia của chiếc đũa chọt vào trán cậu. “Lâu rồi.”

Tiền Tây cảm thấy thất bại. “Anh Bắc còn đánh cược rằng sẽ không bị nhận ra. Thật là!”

“Anh Bắc?”

“Lý Bắc đó.”

Triệu Đông như có điều suy nghĩ nói: “Ra thế.”

Hồi đó lúc Tiền Tây bị buộc thôi học, Tôn Nam bày ra vẻ mặt đưa đám nói cứ chờ cái đã, hẳn ta sẽ nhờ ba giúp đỡ. Thế rồi một đi không trở lại, người chẳng thấy đâu, chỉ nói bị cử đi học ở học viện Cán bộ tại thành phố S. Tiền Tây vốn chẳng còn hi vọng gì, nhanh chóng thu dọn hành lý về nhà. Sau đó cậu bị người nhà đuổi đi, lưu lạc đầu đường rồi được Lý Bắc tìm thấy. Nhà Lý Bắc ở thành phố W nên gã liền đưa cậu tới nơi này, giới thiệu cậu vào học việc ở nơi của người quen, bao ăn bao ở lại còn có chút tiền lương. Tiền Tây đương nhiên cảm động rơi lệ, huống chi Triệu Đông cũng đang ở thành phố này.

Năm mười chín tuổi ấy cậu dần dần thay đổi, đường nét gương mặt trở nên đẹp đẽ hơn, vết sẹo trên trán dần mờ đi, lại thêm công việc gian khổ khiến cậu có làn da rám nắng, đúng là nhìn không ra. Lúc Lý Bắc tốt nghiệp đại học trở về thành phố W, thấy Tiền Tây liền ngỡ ngác không nhận ra, còn tưởng có người nào đó đang đùa cợt gã. Mấy năm sau, Tiền Tây càng lớn càng ra dáng một thanh niên đẹp trai, hiện tại và quá khứ cứ ngỡ như hai người.

Tiền Tây rất cao hứng, ít nhất về bề ngoài cậu có thể xứng với Triệu Đông rồi.

Nhưng bốn năm trôi qua, Tiền Tây chưa từng tìm Triệu Đông, ngay cả nhờ người hỏi thăm tin tức cũng không. Cậu sợ, sợ Triệu Đông không thích mình, sợ Triệu Đông trách cứ, càng sợ mình sẽ bị coi là đồ da mặt dày bám riết Triệu Đông. Nhưng có một ngày, cậu và Triệu Đông đi lướt qua nhau trên đường. Triệu Đông không nhận ra cậu, hoặc có thể nói anh đi bộ luôn nhìn thẳng về phía trước; nhưng tim Tiền Tây lại đập như trống dồn, lập tức dừng lại, hai chân không tự chủ đi theo Triệu Đông. Tới khi Triệu Đông bước vào quán rượu, Tiền Tây mới tỉnh táo lại.

Sau đó thế nào thì ai cũng biết rồi.

Tiền Tây chỉ chọn chuyện vui, giản lược tới mức thấp nhất kể lại cho Triệu Đông nghe.

“Tính lừa ai hả?” Triệu Đông chau mày. “Tất cả chỉ có thế? Còn thân phận giả của em thì sao?”

“Ha ha, em không sợ anh... không có gì. Em tìm anh Bắc để thương lượng, là anh ấy dạy em, chứng minh giả cũng là anh ấy làm cho em.” Tiền Tây gãi đầu, suy nghĩ một chút rồi nói tiếp: “Em... bây giờ không giống khi xưa nữa. Em nghĩ chúng ta nếu có thể bắt đầu lại thì tốt quá.” Nói xong cậu liền đỏ mặt.

“...”

Anh nói chuyện đi! Không phải tối qua nói nhiều lắm sao? Trong lòng Tiền Tây rất tức giận, không muốn thì cũng phải nói một lời chứ!

“...”

“...”

“...”

“Em bây giờ và trước kia đều là một.” Triệu Đông mắt tự nhiên nói, rồi cảm thấy nên bổ sung nhưng cứ muốn nói lại thôi, cuối cùng thẹn quá thành giận, mặt đỏ hết cả lên.

Tiền Tây cười ngu ngơ.

Khổ tận cam lai, tan mây lại thấy bầu trời, sống lâu lên lão làng? Câu này hình như không đúng lắm, Tiền Tây bần khoản suy nghĩ. A! Không đúng! Tiền Tây vỗ đùi, sao mình lại quên hỏi Triệu Đông đã sớm nhận ra còn giả vờ diễn trò là ý gì đây?

Rốt cuộc Triệu Đông có thích cậu hay không, Tiền Tây không rõ nữa. Thoạt nhìn, Tiền Tây sờ cảm, chắc là... thích.

Một mình Tiền Tây đứng ở cửa hành động rất quái dị, may mắn buổi tối vắng người, nếu không nhất định sẽ hù chết người ta.

...

Hôm nay cậu tan ca muộn, gần tới mười giờ tối mới được về nhà. Chắc giờ Triệu Đông tan ca rồi nhỉ? Mặc dù cậu đã nói rằng không muốn anh công khai, bị người nhìn thấy sẽ không tốt nhưng Triệu Đông chẳng thêm để ý tới ý kiến của cậu, sau đó còn bắt cậu dọn sang ở cùng. Tiền Tây giống như đứa ngốc hạnh phúc mà cười khổ không thôi, ngọt ngào tới mức khiến người bên cạnh thấy ghen tị tới nghiêng răng nghiêng lợi.

Người nọ đứng phía sau Tiền Tây, cậu vừa nghiêng đầu liền thấy hấn ta, vội vàng chạy tới phục vụ. Cả người tên này được mùi rượu, nói năng lung tung, khách say rượu là chúa phiền phức. Tiền Tây đỡ hấn ta tới vệ đường rồi gọi taxi giúp, rất kiên nhẫn hỏi địa chỉ của người này.

“Hai con chim cùng bay cũng ngã chết! Uyên ương nghịch nước cũng chết chìm!” Người nọ gào lên, không quản Tiền Tây đang nói gì, ợ một cái cười nói: “Ha ha, mặc kệ tôi.” Nói xong liền giơ tay heo ra.

Tiền Tây cố hết sức đẩy hấn ta ra; đối phương vốn là người cao lớn, lại thêm rượu vào nhưng chẳng hiểu sao sức lực thật lớn. Tiền Tây không thoát được, trên đường lại chẳng có ai giúp đỡ, cậu cắn răng định nhấc chân lên gối cho hấn ta một phát, tự dưng cảm thấy người nhẹ hấn đi, người nọ bị đá bay ra ngoài.

Triệu Đông đã nhìn thấy có người giở thói côn đồ từ xa, hơn nữa đối tượng lại là người của mình; lúc này lửa giận bốc lên ngàn ngút, phát huy bốn năm khổ luyện thời đại học nên cho kẻ kia một trận, đập bay một cái không nói, lại còn giáng thêm vài cú đập rất đẹp mắt nữa.

“Đừng đánh, đừng đánh!” Tiền Tây vội vàng ngăn anh lại. “Đây là khách, đánh nặng quá chẳng may hấn ta khiếu nại thì biết làm sao?”

“Hấn còn dám khiếu nại?” Triệu Đông không thèm nghe theo, người nọ bị anh đá tỉnh, mặt thộn ra như con khỉ ngồi trên mặt đất.

“Vậy cũng không...?” Đang nói, Tiền Tây đột nhiên trợn to hai mắt, nhìn như có dự cảm xấu.

“Sao vậy?” Triệu Đông hỏi.

Tiền Tây ngán tay anh lại, ngó người ngồi trên đất, lúc lâu sau mới dò hỏi một tiếng: “Tôn Nam?”

Like Loading...

8. Chương 8

Triệu Đông rất khó chịu, buổi tối xảy ra cả đồng chuyện thế này.

Chỗ tên Tôn Nam say chẳng biết trời đất là gì về nhà anh đã thấy đủ phiền, thế mà Tiền Tây lại còn chủ động gọi Lý Bắc tới.

Nhiều năm không gặp, Lý Bắc tuy đã hai mươi bảy tuổi nhưng vẫn mang dáng vẻ lông bông, ăn mặc khá thoải mái; ngược lại Tôn Nam bị đánh bầm tím thì đang mặc đồ tây.

Lý Bắc nói trong điện thoại: “Cậu ta đang ở đâu thì để ở đó đi, em gọi anh làm gì?”

“Anh Bắc, đừng vậy nữa. Cậu ấy uống say, giờ tối rồi, em không biết phải làm thế nào với cậu ấy cả.”

“Em lục túi, tìm đại ai đó vác cậu ta về là xong rồi, đừng tìm anh.”

“Em tìm rồi nhưng không có. Hơn nữa em còn đánh cậu ấy nữa, anh coi như giúp em đi mà.”

“... Em đánh cậu ta?”

Lý Bắc tuy mạnh miệng nhưng vừa cúp điện thoại liền nhảy lên xe phóng đi, bất chấp cả đèn đỏ. Tôn đầu heo sùng vù mặt mũi đang ngủ say, Lý Bắc không nói nhiều, qua loa vài câu với Triệu Đông rồi khiêng tên kia đi mất.

Tiền Tây ở phía sau gọi với lên: “Anh Bắc! Đi cẩn thận!”

Người đi hết, trong nhà có một oán phu ngồi đối diện trợn mắt nhìn Tiền Tây. Vốn đây là lần đầu tiên Triệu Đông bảo vệ Tiền Tây theo đúng nghĩa, không chỉ là sự thay đổi lớn đối với anh mà còn là một bước mang tính chất nhảy vọt, không uống công anh khổ luyện nhiều năm như vậy. Kết quả sau màn anh hùng cứu mỹ nhân còn kéo theo phiền toái lớn, hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Triệu Đông.

Tiền Tây cười hớn hở, vui vẻ mời Triệu Đông vào phòng tắm uyên ương rồi chà lưng cho anh.

Triệu Đông được phục vụ rất thoải mái, lười biếng nằm trên giường; Tiền Tây nói chuyện phiếm cùng anh.

“Chắc mấy năm rồi anh chưa gặp anh Bắc nhỉ.”

“Sao em lại gọi anh ta là anh?”

“Anh ấy bảo em gọi vậy. Năm đó nếu không có anh Bắc, em thật chẳng biết nên làm thế nào.”

Triệu Đông biết mình nên cảm ơn Lý Bắc nhưng trong lòng không biết là cảm xúc gì nữa.

“Anh ấy và Tôn Nam hiểu lầm nhau. Sau khi rời trường, em không hề gặp lại Tôn Nam nhưng em biết anh Bắc và cậu ấy vẫn liên lạc với nhau; chẳng qua không biết chuyện gì xảy ra, đột nhiên ba năm trước hai người cãi nhau, từ đó về sau anh Bắc...”

Tiền Tây nói chưa xong nhưng nghe một tiếng anh Bắc, mặt Triệu Đông hoàn toàn xụ xuống. “Đủ rồi!”

Lúc này Tiền Tây mới để ý sắc mặt Triệu Đông. “Anh đừng hiểu lầm, em...”

“Ngủ!”

Triệu Đông không nhin nổi mà ngắt lời Tiền Tây, thoăn thoắt lột quần cậu, bắt đầu làm việc.

Lúc làm, Triệu Đông cố ý thúc vài cái thật mạnh vào mông Tiền Tây khiến cậu đau kêu oai oái, kẹp càng chặt hơn. Triệu Đông sáng khoái vô cùng, càng ngày càng hăng khiến mông Tiền Tây đỏ bừng, ngứa cổ kêu cả buổi tối...

Thật trùng hợp, bên này cũng có một người sưng mông.

Nửa đêm Tôn Nam tỉnh dậy, mơ mơ màng màng thấy cả người đều đau, tay của hung thủ còn đang vát bên hông.

“Ai đánh ông đây?” Tôn Nam gầm một tiếng.

“Nửa đêm muốn gọi quý hử?” Lý Bắc nâng đầu hần, đưa chén nước tới tận miệng. “Uống chút thuốc già rượu rồi ngủ tiếp đi!”

“Ồ.” Tôn Nam uống một nửa sau đó phun sạch vào mặt Lý Bắc.

“A a a a em em em em em!”

“Chẳng lẽ mình đang nằm mơ?”

Trán Lý Bắc nổi gân xanh, nở nụ cười có thể dọa các bạn nhi đồng khóc thét, nói: “Đúng vậy, em đang nằm mơ đấy.”

Tôn Nam thở hắt ra. Chẳng trách, mình đang thắc mắc sao toàn thân trống trơn lại còn bị Lý Bắc đánh mông nữa, thì ra là mơ.

“Nhưng sao nằm mơ vẫn đau nhỉ?”

“Uống thuốc sẽ hết, mau.”

“Thuốc gì đây?”

“Xuân dược.”

“Ồ.” Tôn Nam uống một hơi cạn sạch. “Em biết rồi, mơ thấy anh là mộng xuân.”

Về mặt Lý Bắc thay đổi. “Em luôn mộng xuân thấy em cùng anh?”

Tôn Nam chép miệng, giọng nói mơ màng: “Đừng nói nữa, em nhớ anh lắm, khó khăn lắm mới mơ thấy anh, chúng ta mau làm đi.”

“Em chắc chứ?”

“Nói nhảm!”

Nói xong, Tôn Nam liền ôm cổ Lý Bắc kéo đến sát mặt mình, nhắm mắt hôn gã.

Hai người nhiệt tình quần quýt lấy nhau.

Lúc cao trào, Tôn Nam không ngừng gọi Lý Bắc Lý Bắc, Lý Bắc nhẹ nhàng ừ một tiếng, Tôn Nam nghẹn ngào: Em sai rồi em sai rồi em sai rồi. Em biết em sai rồi. Anh đừng trách em, đừng rời bỏ em.

Rõ ràng là em muốn rời khỏi anh. Lý Bắc khổ sở vô cùng, ôm chặt Tôn Nam.

Ngày hôm sau, Tôn Nam giống như bị xe cán ngang người, đoán được việc xảy ra nên hần liền tìm Lý Bắc tính sổ.

“Tối qua anh cởi quần áo của tôi.”

“Không cởi sao kiểm tra, sao bôi thuốc được? Anh không chỉ cởi đâu, còn tắm với em nữa đó, chỗ nào cũng sờ hết rồi.”

“Anh...! Anh còn đánh... nơi đó của tôi!”

“Nơi nào? Anh chỉ gọi em dậy uống thuốc thôi nhưng em bất tỉnh nên anh phải tự tay làm, chẳng lẽ muốn anh ngậm thuốc trong miệng rồi đút cho em sao?”

“Anh! Anh còn thừa nước đục thả câu ông đây!” Tôn Nam gân cổ cãi, mặt đỏ tới mang tai.

“Không phải, là em thừa nước đục thả câu anh. Ai hút anh kêu không cho rút ra? Anh nói muốn xuất còn bắt xuất ở bên trong...?”

“A a a a a! Anh câm miệng lại!”

“Nghe nói có người cả ngày lẫn đêm đều ỳ ạch trong miệng, không biết làm bao nhiêu...”

“Nói nữa tôi giết chết anh!” Tôn Nam giống như dây leo siết chặt cổ và che miệng Lý Bắc lại.

Lý Bắc khó khăn nói: “Thế nào, chẳng lẽ em lại muốn nữa? Anh chiều theo ý em vậy!!!”

Đại não điều khiển sự xấu hổ té xỉu, đại não điều khiển lý trí lập tức rời vị trí, Tôn Nam há miệng gặm cắn tàn nhẫn cái ót của Lý Bắc...

Trong một khoảng thời gian rất dài sau đó, thỉnh thoảng Tôn Nam lại bị sững mông.

Like Loading...

9. Chương 9

Mùa Thu là thời điểm đông khách, Triệu Đông thăng chức thành Phó Giám đốc bộ phận Tài vụ, Tiền Tây trở thành thợ sửa chữa chính thức. Từ lần xảy ra chuyện bắt nháo của Tôn Nam, Tiền Tây liền nghe lời Triệu Đông không tham gia vào chuyện của hắn nữa. Vốn dĩ trắng đã tàn thì đình ngấm bên hồ còn để làm gì nữa đây? Nhưng trước mắt Tiền Tây vẫn đang phiền não một chuyện: sắp tới là sinh nhật Triệu Đông.

Buổi tối, thừa lúc Triệu Đông đi tắm, cậu gọi điện hỏi Lý Bắc, kết quả lại là Tôn Nam bắt máy. Hắn nói Lý Bắc đã ngủ thiếp đi rồi, có chuyện gì hắn toàn quyền xử lý.

Tiền Tây suy nghĩ một chút thấy thương lượng với Tôn Nam cũng không tệ lắm.

“Muốn cách nào đây? Ban ngày tổ chức thật náo nhiệt, buổi tối cậu kết nơ bướm buộc vào JJ là được rồi!”

Tiền Tây đỏ mặt. “Khụ khụ... Vậy, ban ngày làm cách nào gây náo nhiệt đây?”

“Triệu Đông hơi khó tính, nhất định sẽ không đi ra ngoài đâu! Tôi với Lý Bắc tới đó chơi mạt chược được không nhỉ?”

“A? Chỉ sợ Triệu Đông sẽ không chơi...”

“Không sao, cậu dạy anh ta là được! Không biết đánh mạt chược thì không phải đàn ông!”

“Ừm... Cái này...”

“Á, Lý Bắc tỉnh rồi! Cứ quyết định vậy đi! Thứ Bảy đúng không? Bọn tôi sẽ tới từ sáng sớm!”

Nói xong, hắn không đợi Tiền Tây đồng ý liền cúp máy. Tiền Tây nghe tiếng ‘tút tut’ trong điện thoại cảm thấy thật tệ, lần này nguy rồi.

...

Đến buổi tối thứ Sáu, Triệu Đông nhìn Tiền Tây đang xất thức ăn trong phòng bếp. Nếu không thì ngày mai để cậu ấy mặc tạp dề? Hay là dùng gel bôi trơn... hay là dùng ngón tay...

“Anh đi xem ti vi đi, em xong ngay đây!” Tiền Tây nhìn Triệu Đông đứng lẳng lặng ở cửa ngăn người ra, không biết anh muốn làm gì.

“... Không sao. Sao chuẩn bị nhiều vậy?”

“Ha ha... Nhiều người mà, phải nhiều chứ, ngày mai Tôn Nam và Lý Bắc cũng tới đây.”

Triệu Đông lập tức bình tĩnh khỏi ảo tưởng tốt đẹp.

...

Sau này chẳng gọi cũng chẳng mời nữa, Tiền Tây kêu rên, trong lòng lớn tiếng cầu xin tha thứ.

Triệu Đông cử động ngón tay quấy đảo bên trong, đồng thời mang thứ đó của mình đi vào.

Anh uy hiếp nói, còn không phục sao? Được, vậy anh thêm một cái nữa, không phải em gọi hai người sao.

Tiền Tây bị Triệu Đông làm đau, vừa nghe lời này liền hơi giận dỗi nghiêng mặt sang một bên, mắt nhắm lại. Thêm đi, thêm đi, anh thêm đi, đau chết em cũng được.

Triệu Đông hôn mắt cậu, rút ngón tay ra. Tiền Tây còn chưa chịu mở mắt ra, Triệu Đông liền liếm mắt cậu.

Gạt em thôi, Triệu Đông dịu dàng đưa đẩy, anh không muốn làm em đau.

Tiền Tây không hề nén được, khẽ rên rỉ, sắc mặt hồng hồng...

Đáng tiếc sau đó cậu vẫn không mở mắt ra nên đã bỏ lỡ khuôn mặt đầy áy náy của Triệu Đông.

...

Sáng thứ Bảy Tiền Tây vừa làm đồ ăn xong, Tôn Nam và Lý Bắc đã tới cửa. Tôn Nam giơ một hộp mặt chược trong tay làm quà, Tiền Tây trưng vẻ mặt đau khổ ra, lần này chạy cũng không thoát rồi.

Ăn cơm xong, bốn người ngồi vào bàn bắt đầu chơi.

Hôm qua khi Triệu Đông nói với Tiền Tây rằng anh biết đánh mặt chược, cậu liền giật mình, thật sự rất khó tưởng tượng ra cảnh Triệu Đông chơi bài cùng người khác.

Triệu Đông mặt đưa đám nói – mặt chược trên vi tính!

Vừa đúng lúc Triệu Đông muốn thực hành, kỹ thuật chơi trên máy tính của anh rất tốt, chơi với người thật anh thấy chắc cũng không tệ. Cho nên lúc Tôn Nam nói đánh mặt chược cởi đồ, Triệu Đông không do dự đáp ứng ngay.

“Gió Tây.”(*)

(*) tên quân bài

“Bốn vạn.”

“Chín đồng.”

“Lật!”

Đánh mấy ván, Triệu Đông Tiền Tây phải cởi hai thứ, Tôn Nam chỉ mặc một quần một áo ngồi co ro.

Bàn về đánh bạc, Lý Bắc chắc chắn là cao thủ, gã an nhàn ngồi đánh bài, đợi nhìn ba mỹ nam trước mặt cởi sạch mọi thứ.

Lại đánh mấy ván nữa, Triệu Đông phấn khởi vì thắng, còn cố ý cứu Tiền Tây. Tôn Nam ngay cả vớ cũng cởi rồi, bắt đắc dĩ phải cởi áo, hối hận cũng chẳng kịp nữa.

Tiền Tây len lén nhìn không ít dấu vết màu hồng trên người Tôn Nam, lại nhìn bản thân, có ý không muốn chơi nữa.

Triệu Đông đang dò bài, Tiền Tây giơ chân dưới gầm bàn đá anh.

“Ai đá tôi?” Lý Bắc cười đều hỏi.

Tiền Tây cười ha ha, không có, không có, do bất cẩn thôi.

Lại vài ván nữa, Tiền Tây không bị sao cả nhưng Triệu Đông phải cởi sạch, trên người xuất hiện vài vết cào. Tôn Nam rất kinh ngạc. “...?” Hắn nhìn Tiền Tây rồi nhìn Triệu Đông, rốt cuộc hai người này ai công ai thụ đây?

Bất quá tình hình không cho phép hắn suy nghĩ nhiều, nếu Lý Bắc ngồi nhà cái không ra chim sẻ(*) thì chắc chắn hắn chỉ còn mặc mỗi chiếc quần tam giác thôi.

(*) tên quân bài

Hắn tự cho là bí mật nháy mắt với Lý Bắc nhưng Lý Bắc kiên quyết không làm việc kém đẳng hoàng này. Tôn Nam giận tím mặt gơ chân dưới bàn đá gãi một phát rồi hừ lạnh.

Lý Bắc thở dài, thôi vậy, dù sao Triệu Đông cũng nhường Tiền Tây không ít. Hắn đang muốn đánh chim sẻ ra, Tôn Nam không nên được tức giận hô lên: “Ông đây chờ chim sẻ của anh sắp chết luôn rồi! Vậy mà mãi không chịu thả ra!”

Ba người cười đến vui vẻ, Tôn Nam ngượng chín mặt vì câu vừa rồi.

Lý Bắc nhũu mày. “Nếu muốn chim của anh thì tự tới sờ đi!”

“Sờ thì sờ!” Tôn Nam sờ nhưng không sờ được, giận tới mức vung hết bài lên bàn, Tiền Tây cũng buông bài xuống, thế là hòa.

Tôn Nam nhăn nhó, rất hối hận hôm nay không mặc hai cái quần.

Tiền Tây nhân cơ hội đi nấu ăn lấp bụng rỗng, không còn sớm, nên ăn cơm tối thôi. Cuối cùng không tính toán gì nữa, trời lạnh nên mọi người đưa quần áo cho nhau rồi mặc vào.

Tôn Nam nhớ quần tử có gan làm có gan nhận, làm bộ muốn cãi nhưng Lý Bắc đã cản lại, nói: “Đừng hại hai người kia bị đui mắt.”

Sau khi ăn cơm tối, Lý Bắc kéo Tôn Nam về trước, hắn muốn ở lại chơi lúc nữa nhưng Lý Bắc không đợi nổi nên lôi về luôn. Tôn Nam ngoan ngoãn đi về, không hề hay biết nguy hiểm đang cận kề.

Dọn dẹp xong xuôi, Tiền Tây mới nhìn quà Lý Bắc đưa tới – một cái hộp được gói khá cẩn thận. Cậu đưa cho Triệu Đông, anh mở ra nhìn sau đó cười quái dị rồi đóng lại.

Tiền Tây buồn bực, anh Bắc tặng cái gì vậy nhỉ?

Em đoán xem? Triệu Đông gian trá cười một tiếng, Tiền Tây vội lắc đầu, ai biết được.

...

Ban đêm, Tiền Tây chủ động ôm Triệu Đông. “Triệu Đông, anh thích em không?”

Triệu Đông nhắm mắt ậm ừ. Tiền Tây thoáng ủ rũ, tự an ủi bản thân, nói tiếp: “Em tặng em cho anh, anh có muốn không?”

Triệu Đông thần xui quỷ khiến đáp một câu: “Hối hận không?”

Tiền Tây tối mặt: “Kiên quyết không nuốt lời.”

“Vậy là chất lượng có vấn đề?”

“...” Tay của anh đang sờ đâu đấy?

“Không kiểm tra sao biết chất lượng có vấn đề hay không chứ, phải để anh kiểm tra hàng hóa trước đã.”

“Ừm... A!”

“Phía ngoài không tệ.” Triệu Đông bóp mông Tiền Tây một cái, ghé vào tai cậu nói: “Nhìn xong thật muốn nuốt trọn.”

“...” Đêm đó, Triệu Đông tròn hai mươi bốn tuổi trải qua sinh nhật đẹp nhất từ trước tới nay.

Trăng sáng trên trời ngắm nhìn đôi tình nhân thấy thật hài lòng, còn một đôi nữa không biết thế nào.

“Không phải em muốn chim sẻ của anh sao, sao không tự sờ đi? Mau sờ, đừng có ngừng.”

“Tôi sẽ cưỡng X anh!” Tôn Nam mắt sạch sức lực nhưng vẫn mạnh mẽ.

Lý Bắc cầm ***-toy vào phía sau hắn, để cho hắn quỳ trước mặt. Tôn Nam đã sớm nhũn như con chi chi, Lý Bắc lại ăn mặc chỉnh tề ngồi ngay ngắn trên ghế thưởng thức cảnh đẹp trước mắt, điều này khiến hắn càng mất sạch mặt mũi.

“Sao nào, không sờ sao? Có muốn cầu xin anh sờ giúp em không?”

Lý Bắc cười khê, Tôn Nam cố gắng bình tĩnh nói: “Nếu anh muốn... chắc tôi sẽ không cần.”

“Ồ, vậy thì thôi.”

“!” Sex-toy rung dữ dội, Tôn Nam đã chịu không nổi. “A... Mau giúp tôi.”

“Hà?”

“... Cầu xin anh... mau... a a!”

Lý Bắc ngó qua thấy Tôn Nam không chịu nổi nữa, phía trước dựng thẳng lên, tỏ vẻ bình tĩnh nói: “Không được, bây giờ cầu xin đã muộn rồi, tự em sờ đi.”

“Tôi sẽ cưỡng chết anh!”

Lý Bắc đắc ý cười hừ một tiếng. “Anh sẽ cưỡng chết em!” Nói xong, Lý Bắc đột ngột rút ***toy ra, đè lên người hắn...

Trăng sáng sợ gương mặt đỏ bừng của mình sẽ hù dọa người đi đường nên mau chóng quay người đi.

Like Loading...

10. Chương 10

“... Tinh chất mỡ cá mập biển sâu... xóa sẹo triệt để... áp dụng công nghệ cao...”

Tiền Tây ngồi xem quảng cáo trên tivi.

“Hãy xem đi! Cô gái này sử dụng rất hiệu quả. Xóa sạch vết sẹo, không để lại dấu vết gì.”

Chao ôi, lừa người quá! Tiền Tây không tin chép miệng một cái.

“Dùng kem xóa sẹo không để lại dấu vết, sẹo không còn, tình yêu trở lại!”

Tiền Tây ngồi ngay ngắn lại.

“Nhờ kem xóa sẹo không để lại dấu vết, bạn trai yêu tôi hơn!”

“Vết sẹo biến mất, đêm đó ông xã đã nói ba chữ ‘Anh yêu em’ với tôi!”

Nổi hết cả da gà! Cả người Tiền Tây ớn lạnh, từ đầu ngón chân tới ngọn tóc, rốt cuộc không chịu nổi bèn tắt tivi.

Sao Triệu Đông vẫn chưa về nhỉ?

Cậu gọi điện thoại cho Triệu Đông, anh nói tối nay công ty có chuyện, bảo cậu đừng chờ mà cứ ngủ trước.

Tiền Tây cúp máy, trước khi đi ngủ nhớ lại đoạn quảng cáo mới xem. Mẹ ơi, không biết kem xóa sẹo không để lại dấu vết kia bao nhiêu tiền mới đủ?

Ban ngày lúc Tiền Tây sửa xe vẫn nhìn kính chiếu hậu ngắm soi trán mình. Vết sẹo chỗ đó thật ra nếu không nhìn kỹ sẽ không thấy, chủ yếu do Tiền Tây bị tác động tâm lý. Vết sẹo kia giống như một bóng ma trong lòng cậu, còn sót lại chút gì sẽ khiến bản thân không thể hết tự ti.

Trong mắt cậu, Triệu Đông là người đẹp trai trên trời dưới đất tuyệt đối không ai sánh bằng, trước kia mình chỉ là một tên xấu xí, bây giờ mới được coi là loài người. Cậu còn là một kẻ không tiền không quyền không thể lực không văn hóa, ngay cả nhà cũng không; nếu còn xấu xí không thể thỏa mãn ‘tính thú’ của Triệu Đông, vậy thì hoàn toàn vô dụng rồi.

Tiền Tây lập tức phát hiện một vấn đề: trước kia mình còn là tên xấu xí đã đè Triệu Đông, tại sao bây giờ hoàn toàn không thể lật lại được chứ?

Khẽ cắn răng, Tiền Tây quyết định tan làm sẽ chạy ù đi mua cái kem xóa sẹo không để lại dấu vết quái quỷ đó.

Sau khi mua, Tiền Tây không dám để Triệu Đông biết, len lén giấu đi dùng dần; vỏ bình xé sạch sẽ nhìn như một bình thủy tinh trong suốt đựng dầu ô liu, Tiền Tây luôn mang theo bên người.

Hình như dạo này Triệu Đông bận bịu nhiều việc, không rảnh chú ý tới hành động nho nhỏ này của Tiền Tây.

Tiền Tây buồn lòng cảnh giác, buổi tối tiện tay đặt ở tủ đầu giường, lúc Triệu Đông cầm gel bôi trơn liền nhìn thấy.

“Đây là cái gì? Dầu Ấn Độ?” Triệu Đông cầm lên xem. “Sao vậy, em muốn anh dùng hay tự mình dùng?”

“...” Lúc làm việc hãy chuyên tâm đi! Tiền Tây hận không thể gào lên với nhân dân cả nước.

“Haiz, như vậy là sao, em nói chuyện đi, hay là anh trực tiếp tiến vào?”

“Đừng... A... Không phải...”

“Không phải cái gì?”

“Không phải là... Ấn... Ấn Độ...”

“Ừm, không lẽ là Brazil?”

“...”

Triệu Đông hăng hái mở nắp bình giả vờ muốn đổ ra. Tiền Tây hoảng tới mức mất hết hưng phấn, nghiêng người sang chụp lấy. “Đừng tay! Một nghìn tám một chai đấy!!!”

Triệu Đông không kịp đề phòng bị xô ngã ngửa, cả giận nói: “Dầu Ấn Độ gì mà đắt vậy?”

“Đã nói không phải dầu Ấn Độ rồi mà, là... là kem em mua.”

“Hả?” Triệu Đông chẳng hiểu mô tê gì cả. “Là thứ gì?”

“Chính là kem xóa vết sẹo trên mặt em.” Tiền Tây cúi đầu ngày càng thấp.

Lòng Triệu Đông thất lại. Năm đó chuyện Tiền Tây làm đậm thịt cho mình anh vẫn nhớ rõ và vô cùng quý trọng, vết sẹo chính là bằng chứng tốt nhất cho việc người kia từng thương anh như vậy. Đây là thứ thuộc về anh.

“Sao em không bàn bạc với anh?” Triệu Đông bỗng nhiên giận dữ.

Tiền Tây không nghĩ Triệu Đông có thể tức giận như vậy, sợ anh xót tiền vội nói: “Em không đụng tới phí sinh hoạt của hai ta, em tự dùng tiền của mình mua!”

“Em!” Triệu Đông tức nghẹn người, ném chiếc lọ kia đi, kem chảy đầy đất.

“Anh thật quá đáng!” Tiền Tây thấy Triệu Đông phá đồ như vậy cũng tức điên người rống lên.

Triệu Đông vác chần ra phòng khách ngủ. Tiền Tây còn tức giận hơn, mặc kệ mảnh thủy tinh trên đất, lập tức leo lên giường ngủ.

Nửa đêm lặn qua lộn lại không ngủ được, nghe tiếng động vang lên trong phòng khách, Tiền Tây vội vàng nhắm mắt giả vờ ngủ.

Quả nhiên lát sau cửa mở ra. Triệu Đông rón ra rón rén cầm chổi bước vào quét dọn sạch sẽ mảnh thủy tinh dưới đất sau đó nhẹ nhàng hôn lên trán Tiền Tây rồi đóng cửa đi ra ngoài.

Tiền Tây mở mắt ra, cặp mắt sáng ngời trong bóng tối thật giống mảnh vụn của ngôi sao nào đó vừa rơi xuống.

Buổi sáng Tiền Tây vốn định nói xin lỗi Triệu Đông và nói chuyện với anh về suy nghĩ trong lòng nhưng phát hiện anh đã ra ngoài từ sáng sớm.

Gần đây Triệu Đông hay đi sớm về trễ, mặc dù cuối năm nhưng không đến nỗi bận bịu như vậy chứ?

Có phải anh ấy gặp khó khăn gì không nói cho mình biết không? Tiền Tây ngồi trong phòng bếp ăn trứng vừa luộc xong, cậu tuyệt đối không nghi ngờ Triệu Đông có người khác bên ngoài. Không phải Tiền Tây cảm thấy an toàn mà là mỗi khi Triệu Đông về khuya thấy Tiền Tây còn tỉnh liền đề cậu xuống chơi đùa một lúc lâu. Như vậy làm gì còn sức lực chơi bởi bên ngoài chứ, ha ha, chẳng lẽ do tác dụng của dầu Ấn Độ sao?

Tiền Tây rất vui vẻ bước đi làm. Sửa xe sử dụng sức lực khá nhiều, rất mệt mỏi nhưng Tiền Tây đã sớm quen. Kỹ thuật của cậu tốt lại không lười biếng, có trách nhiệm với công việc được giao nên ông chủ rất quý, thường xuyên muốn giới thiệu bạn gái cho.

Tiền Tây không từ chối được, chẳng thể làm gì khác ngoài việc nói dối mọi người rằng mình đã có bạn gái.

Mọi người rồi rít hỏi cậu đó là cô gái như thế nào?

Tiền Tây vừa kiêu ngạo vừa tự hào, ngẩng đầu ưỡn ngực nói rằng: vừa đẹp lại vừa sang trọng này, tốt bụng này, lại còn rất đáng tin nữa.

Mọi người rồi rít gật đầu, tên nhóc này thật có phúc.

Tiền Tây nói tiếp, nhưng tính tình hơi lãnh đạm, cư xử hơi hung hăng, tính hơi xấu một chút...

Những người xung quanh đen mặt lại, người không thể nhìn bề ngoài, hay để bọn này giới thiệu cho cậu một người nhé?

Tiền Tây cười khúc khích, đôi mắt hẹp thành một đường, nói rằng người này tốt lắm, tôi biết thế nào là đủ.

Mọi người dụ dỗ nhưng vẫn không thành công.

Buổi tối lúc Tiền Tây về tới nhà liền nhìn thấy một xấp tài liệu dày cộp trên mặt bàn. Triệu Đông hiếm khi về trước đang tập trung xem ti vi, không để ý tới cậu.

Tiền Tây cười đi qua ôm vai anh. “Còn giận sao?”

Triệu Đông không lên tiếng, đưa tập tài liệu ý bảo Tiền Tây xem. Tiền Tây cầm lên, tất cả đều là tài liệu quảng cáo của các bệnh viện phẫu thuật chỉnh hình.

“Cài này.” Triệu Đông chỉ một tờ trong số đó. Tiền Tây vừa nhìn liền thấy Triệu Đông đánh dấu trên đó, xem ra đây là nơi có uy tín nhất nhưng giá cả vô cùng đắt đỏ.

Triệu Đông rút một tờ séc đưa cho Tiền Tây. “Tiền.”

Tiền Tây không nhận, cậu giơ hai tay ôm chặt tay cầm séc của Triệu Đông. Triệu Đông hơi mất tự nhiên muốn rút ra nhưng Tiền Tây không cho. “Em không xóa sẹo nữa, giữ lại cũng không sao cả.”

Triệu Đông kinh ngạc nhìn cậu. “Anh không...”

“Em biết anh không phản đối.” Tiền Tây hiếm khi cắt ngang lời anh. “Triệu Đông, chúng ta làm đi.”

Dĩ nhiên Triệu Đông sẽ không từ chối nhưng lúc làm anh vẫn hỏi Tiền Tây: “Em thật sự không xóa sẹo nữa sao?”

“Ngày đó em... không phải cố ý ngã...”

“Quyết định của em, anh tôn trọng.”

Tiền Tây không trả lời, Triệu Đông hoảng loạn hôn lên vết sẹo trên trán cậu lần nữa.

Like Loading...

11. Chương 11

Người gặp nạn không chỉ có Tiền Tây mà còn cả Lý Bắc nhưng gã thảm hại hơn – bị giam trong tù.

Tiền Tây vô cùng lo lắng, sắp cuối năm rồi, sao lại bị giam chứ?

Tôn Nam còn rớt rít hơn cậu, thoát nhìn như kiến bò chảo nóng. Triệu Đông hí mắt nhìn hấn xoay phải xoay trái khắp phòng. “Ngồi xuống cho tôi!”

Tôn Nam ngồi xuống theo phản xạ, lát sau nhảy dựng lên. “Anh đang dạy chó đấy hử?”

Tiền Tây ngắt lời. “Không phải ba cậu là Kiểm soát viên trên tỉnh sao? Nói bác ấy giúp không được à?”

“Giúp cái gì!” Tôn Nam bực bội. “Chính ông ấy bắt Lý Bắc chứ ai!”

Chuyện tóm lại là thế này: Năm đó ba Tôn ‘vung gậy đánh uyên ương’, bắt Tôn Nam và Lý Bắc tách ra ba năm. Kết quả hiện tại thấy hai người lại gần gũi bên nhau, giận muốn điên luôn. Ông ra đủ chiêu trực diện lẫn sau lưng với Lý Bắc, hận không thể phân thân gã thành trăm mảnh nhưng Lý Bắc chỉ bị đánh không phản ứng lại. Thật ra cách đây rất lâu gã đã rút chân ra khỏi thế giới xã hội đen của gia đình để làm một người dân lương thiện. Nhưng điều này không khiến ba Tôn cảm động, ông vô cùng giận dữ, chẳng phân biệt trắng đen phải trái gài tang vật hãm hại Lý Bắc tội kinh doanh trốn thuế. Chuyện này tuy lớn mà nhỏ nhưng hết lần này tới lần khác Lý Bắc như bị ma ám, luôn luôn bày ra tư thế ‘các người mau tới mà giết tôi’, mặc kệ người ta xé thịt. Vậy nên mới bị bắt.

Triệu Đông suy nghĩ nguyên nhân kết quả một chút, trong lòng mơ hồ có đáp án. Anh kéo Tiền Tây vào phòng thì thăm vài câu, hai người vừa đi ra bên đồng thanh chỉ trích Tôn Nam.

Tôn Nam lập tức lặn quay ra đất, sao lại trách tôi?

Không trách cậu thì trách ai? Ba cậu gây ra chuyện này, cậu là con trai còn ra vẻ không liên quan?

Đúng vậy, anh Bắc bị bắt vì cậu, vậy mà cậu còn trốn ở đây! Tôi thấy anh Bắc đúng là bị mù rồi.

Tôn Nam giật mình hô lên, các cậu đúng là chồng hát vợ khen hay! Tôi đi tìm ba tôi là được chứ gì! Nói xong hấn liền chạy như bay.

Triệu Đông và Tiền Tây cũng đi theo, đi gặp Lý Bắc.

Lý Bắc nghe nói Tôn Nam đi tìm ba mình, cười như hồ ly tinh, vậy mình cũng nên ra ngoài thôi.

Hấn đưa cho Triệu Đông một dãy số để anh tìm người giúp sửa chữa sổ sách. Triệu Đông tìm được người tên Chu Trung, là quản lý tài vụ của một nhà hàng, hai người hợp sức làm việc, Lý Bắc liền được thả ra ngoài.

Tôn Nam cũng ra ngoài nhưng là do bị ba Tôn đánh đuổi đi.

Khóe miệng Tôn Nam rớm máu, hốc mắt bầm dập dựa vào ngực Lý Bắc – Lý Bắc, lần này em coi như không còn nhà để về nữa rồi.

Vậy càng tốt! Lý Bắc thầm nghĩ, an ủi hấn: Em còn có anh, chúng ta sẽ có nhà của mình.

Tôn Nam cười phá ra, sao vậy, anh còn có chức năng sinh con nữa hả?

Lý Bắc cũng cười, anh thật sự có chức năng này mà, nào, anh cho em thực hành luôn.

Vì vậy Tôn Nam và Lý Bắc trải qua một năm mới vui vẻ không thích hợp với thiếu nhi. Ba mươi Tết, Lý Bắc mang Tôn Nam về nhà gặp ba mẹ chồng, ba Lý và mẹ Lý đã bị Lý Bắc uy hiếp từ trước, cố gắng vui vẻ thân thiện nói: Mau mời trà ba mẹ chồng nào!

Bên này, Triệu Đông và Tiền Tây tất nhiên cũng mừng năm mới của mình. Tiền Tây đã bị đuổi ra khỏi nhà năm mười tám tuổi, sau đó không quay về lần nào; Triệu Đông cũng giống vậy. Anh và bà ngoại không thân thiết cho lắm, vì được bà nuôi dưỡng từ bé nên hàng tháng đều gửi tiền về nhưng người vẫn chẳng thấy đâu.

Đêm Trừ tịch, lúc cao trào, anh nằm bên tai Tiền Tây nói, sau này chúng ta sẽ mừng năm mới cùng nhau, mãi đến khi chúng ta già rồi cũng vẫn thế.

Tiền Tây khóc, rồi rít gậy đầu.

...

Tháng Giêng khi Tôn Nam và Lý Bắc trở lại, bốn người rủ nhau chơi mạt chược, thề phải phát huy khả năng của mình ở mức cao nhất. Nhưng mùa Đông không cởi quần áo được, chơi tiền vậy.

Giữa chừng, Lý Bắc có chuyện, ba người thiếu một nên gọi Chu Trung tới thay chân. Chu Trung và Lý Bắc là anh em sống chết có nhau nên không ai coi y là người ngoài, nhiệt tình xuống tay.

Rất nhanh đã qua Tết, mọi người lại quay về cuộc sống bận rộn lúc trước.

Triệu Đông tuyệt đối không tin chuyện giúp người làm niềm vui, chẳng lẽ người tốt sẽ không gặp may mắn hay sao mà phải giúp? Nghĩ tới việc đi làm sẽ gặp cô gái kia, anh liền đau đầu. Năm trước anh từ phó được bổ nhiệm lên chính, cấp trên sắp xếp một nữ thư ký cho anh. Cô gái này là con gái yêu của Chủ tịch, tự đứng đi theo Triệu Đông để học tập. Đối với người khác mà nói, chuyện này vô cùng đáng sợ nhưng với Triệu Đông, ngoại trừ việc không thể khiến cô có cảm giác bị cô lập thì chẳng vấn đề gì.

Cô gái đó tên Mai Cửu Nhạc, biệt danh ‘Hết thuốc chữa’. Thật ra thì cô là người tốt nhưng cứ nhắm mắt nhắm mũi làm việc, rất nhiệt tình nhưng không phân biệt được đúng sai cho nên mới có biệt danh kia. Mai Cửu Nhạc coi khuôn mặt lạnh lùng của Triệu Đông là ‘chí công vô tư’, coi việc cách xa nữ giới là tính quân tử, lòng cô âm thầm hô lớn duyên số đã tới, tuyệt không thể buông tay.

Đối mặt với sự theo đuổi mãnh liệt của Mai Cửu Nhạc, Triệu Đông dùng hết mọi biện pháp từ chối có thể khiến bất kỳ người phụ nữ nào rơi lệ để cắt đuôi cô. Nhưng Mai Cửu Nhạc chỉ coi đây là sự khảo nghiệm của tình yêu, không thêm để ý chút nào. Không đuổi nổi thì coi như không thấy, Triệu Đông dùng phương pháp lạnh nhạt. Vì cố gắng không tiếp xúc cô gái này, một mình anh làm công việc của hai người, hoàn toàn không nói câu nào với Mai Cửu Nhạc.

Mai Cửu Nhạc hạnh phúc khôn tả, Triệu Đông làm việc giúp mình kia! Người kia bề ngoài ra vẻ cau có nhưng trong lòng lại mềm mại như nước. Nhưng anh quả thật quá lạnh nhạt, mình phải chủ động hơn mới được.

...

Mai Cửu Nhạc tràn đầy vui sướng đứng dưới nhà Triệu Đông theo dõi, hoàn toàn không phát hiện ra hành động của mình là phạm pháp.

Tới lúc thấy Triệu Đông và Tiền Tây cùng vào cùng ra, cô mới choáng váng; thì ra Triệu Đông còn một người em! Cô nghĩ, mình có cách phá bức tường kia rồi!

Mai đại tiểu thư hào hứng gọi điện cho bạn học làm nghề thám tử của mình nhờ hẩn điều tra giúp. Cô sẽ tìm cách lung lạc Tiền Tây, tặng bằng Triệu Đông này quá chắc chắn, phải dùng kế ‘vây Ngụy cứu Triệu’(*) thôi.

(*) Điển tích liên quan đến Tôn Tẫn (người nước Tề). Ý trong truyện này là Mai Cửu Nhạc muốn thông qua Tiền Tây để cưa đổ Triệu Đông.

Cô định tặng Tiền Tây một món quà lớn nhưng ai dè người bạn kia còn tặng cô một món quà lớn hơn.

“Cái gì?”

“Cậu nói người kia là...?”

Chuyện hư hỏng xảy ra hồi Tiền Tây và Triệu Đông cùng học Trung học rất dễ dàng bị người ta moi ra. Điều nghe được đương nhiên sai lệch sự thật rất nhiều, Tiền Tây là tên bỉ ổi, đã bỉ ổi lại còn là đồng tính luyến ái. Năm đó chuyện vỡ lở, tên thối nát này bị đuổi học, còn hại Triệu Đông bị người khác chỉ trích không ít. Thám tử tra ra rất nhiều chuyện, nhất là gần đây Triệu Đông rút ra một số tiền rất lớn. Mai đại tiểu thư tức tối vô cùng, giận lắm, tên khốn này còn dám lừa gạt người khác!

Mai Cửu Nhạc sôi sục tinh thần chính nghĩa, vỗ ngực một cái, quyết định diệt họa giúp Triệu Đông.

...

Một hôm Tiền Tây tan việc đi mua ít đồ về nhà, ngay khúc quanh bị người chụp đầu dùng gậy đánh ngã đi.

Lúc cậu tỉnh lại đã thấy mình đang ở trong một gian nhà nhỏ tối om bị người đánh đấm. Xưa nay Tiền Tây không hề gây thù chuốc oán với ai, gần đây cũng chẳng xung khắc người nào, không khỏi hô to, có phải các người tìm nhầm người không?

Tìm mày đó!

Mai Cửu Nhạc đẩy cửa bước vào, xem mày còn dám quần lấy Triệu Đông nữa không!

Tiền Tây sững sốt một hồi, cô là ai?

Mai Cửu Nhạc tự đắc. “Tao là bạn gái của Triệu Đông!”. Sau khi xử lý mày thì chính là như thế.

Tiền Tây cảm thấy vết thương khắp người như bị xát muối, đau tới mức không đứng vững nổi.

Like Loading...

12. Chương 12

Tiền Tây không biết túi của mình đã bị đám người đó ném đi đâu, hôm nay mới mua thuốc nhuộm tóc – rất đắt tiền.

Có lẽ thời niên thiếu ăn uống không đầy đủ lại kham khổ nên Tiền Tây tuổi trẻ mà đầu bạc sớm. Nếu tóc chuyển sang màu xám mà không nhuộm thì chẳng mấy chốc sẽ bạc trắng, không biết nhuộm nhiều có bị ung thư gì không nữa. Cậu thường xuyên bỏ ra hai mươi đồng tới salon nhuộm tóc, Triệu Đông biết được rất không vui, sau đó anh liền chạy tới siêu thị mua một lọ về tự mình nhuộm cho cậu.

Tiền Tây nhớ tới mẫu quảng cáo dầu gội đầu rất lâu trước đó, người đàn ông gội đầu giúp một phụ nữ, ước định trăm năm.

Một người chẳng may chết năm chín mươi bảy tuổi, thế là đứng trên cầu đợi người kia ba năm.

Tiền Tây hừ khê, những kẻ này đánh cậu thật đau, nếu là mấy nhân vật trong phim kiếm hiệp thì đã phun ra một búng máu rồi.

Chẳng trách lúc trước Triệu Đông lại đi sớm về trễ, ngoại tình là một việc làm nhiều gian khổ mà cũng lắm vui sướng!

Mai Cửu Nhạc nhìn thanh niên kia im thin thít mặc người khác đánh, cho rằng cậu biết sợ liền nói vài câu đe dọa đại loại như ‘Nếu còn quần lấy Triệu Đông nữa thì tao sẽ chặt đứt chân mày’ rồi hờn hờ bỏ đi. Tiền Tây nằm trên mặt đất một lúc lâu vẫn không bò dậy được, lẳng lặng ngồi không biết bao lâu, rốt cuộc có sức đứng lên, chợt nhìn thấy điện thoại di động bị người ta đạp nát cách đó không xa, mảnh vỡ văng tứ tung trên mặt đất. Đây là điện thoại di động Triệu Đông tặng, bảo bối của cậu có phải không còn nữa rồi?

Tiền Tây nhặt nhanh tất cả mảnh vỡ lên, ép thật chặt vào ngực.

Lúc này Triệu Đông nhận được điện thoại của Mai Cửu Nhạc, cô ta cao giọng đòi anh trả công, nói rằng đã giúp anh dạy dỗ người xấu. Điều Triệu Đông nghĩ trước tiên chính là: chẳng lẽ cô ta dạy dỗ Lý Bắc? Không thể nào, cô ta không có tài cán ấy. Anh đang muốn cúp máy, cô ta lại nói tiếp, tôi nghĩ lúc đầu là hấn ta giở trò xấu với anh trước nhĩ...

“Cô nói ai?”

“Hà? Đương nhiên là Tiền Tây rồi, thanh niên chắc tên Tiền Tây nhĩ?”

“Cô làm gì cậu ấy?” Các khớp tay của Triệu Đông bị bóp chặt phát ra tiếng ‘rắc rắc’.

“Dạy dỗ một bữa cho anh hả giận!” Mai Cửu Nhạc đắc ý nói.

“Bây giờ cậu ấy đang ở đâu?”

“Tôi ném hắn ta trong một căn nhà bỏ hoang ở khu đất mới khai phá, alo?”

Làm gì vậy chứ, lại còn cúp máy. Mai Cửu Nhạc mất hứng, mình tốn không ít công sức như vậy mà ngay cả tiếng cảm ơn cũng không có.

...

“Cám ơn!” Tiền Tây tìm được điện thoại công cộng tại một quán ăn bình dân, haiz, cũng may ví tiền không bị cướp.

Điện thoại chỉ vang lên một tiếng liên thông, Triệu Đông lên tiếng nhưng Tiền Tây không biết mở miệng thế nào.

“Con mẹ nó, mày là đứa nào?”

Triệu Đông nóng nảy rống lên, Tiền Tây vội vàng nói: “Triệu Đông, em đây!”

Sau khi Tiền Tây báo vị trí, chưa đầy năm phút Triệu Đông đã tới. Anh nhìn thấy Tiền Tây tàn tạ đứng ven đường vẫy tay với mình. Triệu Đông im lặng đi tới ôm chặt người thanh niên bị thương khắp người này vào lòng, lúc lâu sau mới nói phải mang Tiền Tây tới bệnh viện.

Tiền Tây nhất quyết không chịu, cậu chỉ muốn nhanh chóng về nhà thôi.

Sau khi đầu óc tỉnh táo lại, Tiền Tây không tin những gì cô gái kia nói. Cậu cảm nhận được tình cảm Triệu Đông dành cho mình. Bây giờ, cậu vô cùng muốn nghe lời giải thích từ phía anh.

Hai người về đến nhà, Triệu Đông cảm như hén không nói lời nào, lặng lẽ bôi thuốc cho Tiền Tây.

Bôi thuốc xong, Tiền Tây chủ động hỏi anh: “Cô ta là ai?”

Triệu Đông kể vắn tắt cho Tiền Tây nghe.

“Lâu như vậy rồi...” Tiền Tây nhỏ nhẹ hỏi: “Sao anh không nói cho em biết?”

Triệu Đông nhìn cậu, ánh mắt có chút nóng nảy.

“Triệu Đông, anh thích em không?”

Đây là lần thứ hai Tiền Tây hỏi vấn đề này, giống như lần trước, không nhận được bất kỳ câu trả lời nào. Cậu nhắm mắt nhẹ giọng nói; “Triệu Đông, nhuộm tóc cho em đi.”

Triệu Đông gật đầu liên tục, bỗng nhiên Tiền Tây lại nói: “Nhưng em không có thuốc nhuộm tóc.”

Trong lòng Triệu Đông cực kỳ khó chịu, hết lần này tới lần khác chỉ một câu nói thôi nhưng nửa chữ anh cũng không thốt ra được.

Buổi tối, trong giấc mơ của Triệu Đông.

Trong giấc mộng của mình, anh thấy Tiền Tây bị một đám người vây quanh, bọn họ đều đang tổn thương cậu, có người mắng cậu là kẻ xấu xa, có người ra tay đánh cậu. Triệu Đông liều mình xông tới nhưng phát hiện mình bị thu nhỏ lại, chẳng có chút khả năng nào, không ngăn cản được tất cả những thương tổn ấy, không thay đổi được bất cứ chuyện gì, cứ vô dụng như vậy. Triệu Đông tí hon trong mơ bồn chồn phát khóc, đám người xung quanh vây hai người lại mà đánh đập; đúng lúc tuyệt vọng nhất, Tiền Tây khổng lồ ôm anh vào ngực mình.

“Anh thích em không?”

“Anh thích em.”

Triệu Đông tí hon rõ ràng rành mạch lớn tiếng đáp trả.

Triệu Đông bị ác mộng làm tỉnh giấc thấy sắc trời rất u ám, Tiền Tây đang ngủ say. Anh rời giường phát hiện đã chín giờ rồi, lại nhìn ra bên ngoài, xem ra hôm nay sẽ có bão. Anh để lại một mảnh giấy nhỏ, cầm dù đi ra ngoài.

Quả nhiên gió bên ngoài rất to, thổi vèo qua Mai đại tiểu thư đang vì phong độ mà chẳng quản nhiệt độ khiến cô ta run như cây sậy. Nhưng lần đầu tiên Triệu Đông hẹn gặp cô, lại còn là thứ Bảy, đây không phải hẹn hò thì là cái gì chứ? Sáu giờ sáng, Mai Cửu Nhạc bò dậy trang điểm, ăn mặc rất tỉ mỉ, lòng tràn đầy vui sướng chạy tới quán cà phê ngồi chờ. Triệu Đông không tới trễ, đúng mười giờ xuất hiện tại chỗ hẹn.

Nhân viên phục vụ vô tình mà cố ý liếc về phía bọn họ, mới sáng sớm, đúng là trai tài gái sắc, Kim đồng Ngọc nữ, thật là trời sinh một đôi, vẻ đẹp lấn át hết mọi người.

Nhân viên phục vụ vừa làm vừa nghĩ giá như bạn trai mình thay đổi như vậy có phải tốt không, lại vừa âm thầm cảm thán cô gái đó thật hạnh phúc. Ai ngờ sắc mặt ‘cô gái hạnh phúc’ càng ngày càng trắng bệch, người phục vụ cảm thấy rất kỳ lạ, chẳng lẽ bất hạnh nhanh như vậy sao?

Một lát sau, người đàn ông lạnh lùng đứng lên, vẻ mặt như muốn ăn tươi nuốt sống người khác nhìn cô gái kia, không nói một câu đã bỏ đi.

Thật đáng thương, bên trong nhân viên phục vụ tỏ vẻ đồng tình, bên ngoài tiếng sấm ùng đoàng vang lên.

Tiếng sấm ùng ùng vang dội khiến Mai Cửu Nhạc tỉnh lại, bất chợt òa khóc khi hiểu ra mọi chuyện. Người xung quanh giật mình, nhân viên phục vụ vội vàng chạy tới an ủi cho phải phép nhưng Mai Cửu Nhạc chẳng quan tâm, vừa khóc vừa chạy khỏi quán cà phê.

Cô ta đi thẳng ra ngoài, mưa ào ào trút xuống, lạnh thấu tim. Sao bà đây lại xui xẻo vậy chứ, Mai Cửu Nhạc đau lòng vô cùng, chẳng mở dù hình con mèo ra, cũng chẳng thuê xe, cứ vừa khóc vừa đi trong cơn mưa dữ.

Người đi đường không nhiều lắm, hết lần này tới lần khác lại là Chu Trung chịu trận. Nhà hắn ta ở gần đây, sáng sớm ra ngoài đã gặp Triệu Đông bước từ quán cà phê ra, khó tránh khỏi tò mò. Một lát sau, một cô gái mang dáng vẻ thê thảm bước theo. Hắn ta vốn không thích dây vào mấy chuyện lùm xùm này, bất đắc dĩ thấy cô gái kia khóc, bỗng nhiên khiến hắn ta... rung động.

“Cô gái, cô không sao chứ?”

Mai Cửu Nhạc ngẩng đầu nhìn thấy một người đàn ông cười dịu dàng với mình, cây dù màu đen chặn lại hết mưa sa gió tấp.

...

Triệu Đông về tới nhà thì người cũng bị ướt một chút, Tiền Tây đã chuẩn bị sẵn quần áo sạch sẽ cho anh thay.

“Mưa lớn thế này còn ra ngoài mua cái gì vậy?” Tiền Tây vừa cầm khăn lông lau đầu tóc ẩm hơi nước của Triệu Đông vừa hỏi.

Triệu Đông mở túi trong tay ra. “Thuốc nhuộm tóc.”

Tay Tiền Tây dừng lại. Hóa ra Triệu Đông buồn bực vì điều này.

Một lát sau, cậu nói: “Em đi nấu cơm, ăn xong anh nhuộm tóc cho em nhé?”

Cổ họng Triệu Đông như mắc nghẹn, cuối cùng chỉ nói một tiếng: “Được.”

Like Loading...

13. Chương 13

Lần tiếp theo Tiền Tây gặp Mai Cửu Nhạc là tại hôn lễ của cô và Chu Trung ba năm sau đó. Mai Cửu Nhạc đã sớm giải thích rõ ràng tình huống kia với Chu Trung, cũng đã gọi điện tới xin lỗi cho phải phép. Bản thân cô nhìn thấy Triệu Đông như chuột gặp mèo, từ đó tới giờ không dám xuất hiện trước mặt bọn họ. Tiền Tây tức cười, mơ hồ đoán được một chút gì đó nhưng không chắc chắn lắm, Triệu Đông lại không nói cho cậu biết.

Tiền Tây là một người khoan dung, cậu rất vui vẻ tới tham dự hôn lễ. Triệu Đông vốn dĩ cũng phải tới, anh đã chung sống với Tiền Tây ba bốn năm rồi, lại thân thiết với Chu Trung nên núi băng biến thành tử lạnh, ít nhất ngoài mặt không còn lạnh lùng nữa.

Hai người gần ba mươi tuổi rồi, tiết kiệm được không ít. Triệu Đông phụ trách mua nhà, Tiền Tây phụ trách mua xe, việc này rất dễ dàng đối với người có tiền. Nhưng Tiền Tây luôn lẩn cấn trong lòng, tiền mình kiếm được thua xa Triệu Đông, chi tiêu trong nhà hơn phân nửa do anh bỏ ra.

Triệu Đông gặm gừ nửa ngày mới nói, đừng có nghĩ linh tinh, vợ chồng chung tài sản.

Nhưng Tiền Tây vẫn thương lượng với Lý Bắc để mượn một khoản tiền, cậu muốn độc lập mở một xưởng cơ khí. Cậu suy nghĩ chuyện này không phải ngày một ngày hai, Lý Bắc cũng đồng ý. Năm trước, xưởng được mở ra, vì mới hoạt động nên tiền lời không nhiều lắm, toàn dựa vào Triệu Đông bày ra các kế hoạch kinh doanh.

Nói tới lý do Triệu Đông không thể tới, Tiền Tây hơi lo âu. Bà ngoại Triệu Đông hình như không khỏe, một người bà con nói Triệu Đông mau về nhà. Tiền Tây vốn dĩ muốn về cùng anh, thuận tiện đứng từ xa nhìn nhà mình một chút nhưng anh không đồng ý mang cậu về cùng, điều này làm cho cậu ít nhiều không thoải mái.

Triệu Đông vội vã chạy về. Mấy năm nay anh chưa từng về thăm bà ngoại, đây là người từng nuôi dưỡng anh trong một thời gian ngắn ngủi khi anh còn là một đứa trẻ khốn khổ không nơi nương tựa, mặc dù khi đó bà đối xử với anh chẳng tốt lắm. Nhưng bây giờ nhìn dáng vẻ gầy yếu của bà, trong thâm tâm không khỏi đau lòng.

Bà đã bước vào tuổi xế chiều, hoạt động không linh hoạt, con cháu chẳng quan tâm. Cuối cùng, người hàng tháng kiên trì gửi tiền về cho bà lại chính là đứa cháu ngoại không được bà yêu quý ấy. Bà cụ cảm động khôn nguôi, chỉ muốn cháu ngoại về để nhìn nó một chút. Nhưng Triệu Đông mãi không về, bà lại bị bệnh. Vốn bệnh rất nặng nhưng khi thấy Triệu Đông, không hiểu sao bà lại khỏe hơn một chút.

Triệu Đông là một Phó Tổng Giám đốc trẻ tuổi, công ty có rất nhiều việc, anh không thể ở lại với bà ngoại quá lâu.

Bà ngoại kéo tay anh, Đông à, lần này con đi, bà sẽ không còn được gặp lại con nữa.

Đông à, cả đời này bà ngoại chưa từng tới thành phố lần nào.

Đông à, bà rất hối hận, chỉ hận khi đó không chăm sóc thật nhiều cho con...

Đông à...

Triệu Đông rốt cuộc không chịu nổi nữa, nếu vậy sau này cháu sẽ về thăm bà thường xuyên hơn nhé?

Bà cụ vui sướng vô cùng, như vậy thật lãng phí tiền xe cô đi lại, hay là bà tới chỗ con ở vài ngày, con thấy sao?

Triệu Đông cắn răng nửa ngày, được ạ.

Triệu Đông gọi điện thoại cho Tiền Tây, trong điện thoại không tiện nói thêm điều gì hướng chỉ Triệu Đông chẳng thể mở miệng nói được lời nào. Anh nói muốn Tiền Tây dọn ra ngoài vài hôm, Tiền Tây nghe xong liền bối rối. Sau khi nghe Triệu Đông nói nguyên nhân, Tiền Tây ậm ừ vài tiếng coi như đồng ý, chỉ là hơi tức giận muốn Triệu Đông sau này đừng hù dọa cậu như vậy nữa.

Triệu Đông chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì hết, hù dọa cái gì chứ?

Tới lúc Triệu Đông dẫn bà ngoại về nhà, Tiền Tây quả nhiên đã đi rồi. Cậu chỉ mang theo quần áo và đồ dùng hàng ngày, những thứ khác đều để lại. Bà ngoại nhìn căn nhà rộng thênh thang, lấp đặt đầy đủ, đồ dùng tiện nghi, liền hỏi Triệu Đông, cháu mua nhà cưới vợ à?

Triệu Đông ậm ừ đáp lại, bà cụ vui mừng khôn siết, vậy có vợ chưa?

Chưa có. Triệu Đông trả lời không phải không suy nghĩ, nếu không bà ngoại nhất định sẽ bắt anh dẫn người tới cho mình gặp mặt.

Vì vậy bỏ lại một câu ‘mau cưới vợ đi’, bà ngoại coi như yên lòng ở lại.

...

Tôn Nam có một căn phòng đã lâu không ở, bên trong có đầy đủ mọi thứ, vừa đúng lúc để Tiền Tây mượn ở tạm. Triệu Đông tới tìm, Tiền Tây hỏi, bà ngoại muốn ở lại bao lâu?

Anh sẽ đuổi bà ấy về ngay lập tức, Triệu Đông thăm nghĩ, ngoài miệng thành thật trả lời, không biết.

Tiền Tây nghe câu trả lời này xong, trong lòng không biết làm sao cả, liền hỏi anh, anh định thế nào?

Thế nào cái gì, Triệu Đông trả lời xong lại nhin không được cởi quần áo của Tiền Tây. Bà ngoại đang bệnh, Triệu Đông không thể viện lý do ngủ bên ngoài, sợ ban đêm bà cụ trở bệnh đau ốm. Thiếu hụt cuộc sống chồng – chồng hài hòa, Triệu Đông vừa thấy Tiền Tây liền giống như sói đói thấy thịt tươi.

Tiền Tây đẩy anh ra, đừng, bây giờ là ban ngày, chiều nay trong xưởng còn có chút chuyện...

Triệu Đông đã tiến vào trong, không phải chưa từng làm giữa ban ngày, chẳng lẽ em không muốn anh?

Tiền Tây cũng có cảm giác, thở hổn hển không nói lời nào.

“Chuyện trong xưởng còn quan trọng hơn chuyện chúng ta đang làm sao?”

Triệu Đông cười khẽ hỏi, chỉ có lúc làm anh mới nói nhiều, Tiền Tây nhức đầu nhất là vụ này. Chờ tới lúc Triệu Đông tiến hẳn vào cơ thể mình, Tiền Tây rên lên một tiếng.

“Nói đi, chuyện của em quan trọng,” Triệu Đông cố ý thúc vào bên trong, “hay chuyện của anh quan trọng?”

Dĩ nhiên ngoài tiếng rên rỉ ra, không có bất kỳ câu trả lời nào, Triệu Đông không biết làm sao, lần này nhấn mạnh hỏi đi hỏi lại vấn đề này.

Tiền Tây bị anh hành hạ tới mức kêu loạn lên, không chịu nổi nữa, mười ngón tay cào khắp người Triệu Đông, không hé răng nói nửa chữ.

Cuối cùng Triệu Đông xuất, trong lòng anh hơi chua xót nghĩ, được rồi, em quan trọng.

Con sói sau khi lấp đầy bụng về nhà liền thấy bà ngoại sói, mở miệng hỏi ngay, khi nào bà đi?

Bà ngoại sói tỏ vẻ đau khổ, không nhìn thấy con tìm một người vợ, bà sao có thể yên tâm về quê chứ?

Triệu Đông nói, đời này con không lấy vợ đâu.

Bà ngoại nghe không hiểu ý tứ sâu xa của anh, chỉ sợ yêu cầu của anh quá cao, công việc lại luôn luôn bận rộn, bà sẽ tìm giúp con một người thật tốt!

Triệu Đông choáng váng, bà ngoại lập tức lôi cháu gái họ xa của mình ra, thao thao bất tuyệt giới thiệu. Triệu Đông trầm tư một chút, sửa lời, cháu có bạn gái rồi. Bà ngoại sói tuy tiếc nuối nhưng cũng vui vẻ thay Triệu Đông. Không nằm ngoài dự đoán, bà bảo anh mang người về nhà gặp mặt một chút.

“Gặp xong, bà có thể về quê được rồi đấy.”

Triệu Đông không thể làm gì khác ngoài dặn dò như thế, bà ngoại đành đồng ý.

Ngày hôm sau, Triệu Đông mang một cô gái về, mặt mày bà cụ hớn hở, nói rằng cô có tướng tốt. Sau đó bà lập tức thu dọn quần áo về quê, trước khi đi còn khen nức nở cô gái kia tốt tính, muốn Triệu Đông đừng bao giờ phụ bạc cô, nhất định phải thường xuyên mang cô về gặp mình. Triệu Đông cảm thấy phiền phức, bà ngoại sói bèn nói, bà chẳng sống được mấy ngày nữa, không gặp được mấy lần...

Triệu Đông không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ đồng ý.

Rất hiển nhiên, Triệu Đông tìm người tới diễn kịch cùng. Người này là ‘diễn viên chuyên nghiệp’ mà Lý Bắc giới thiệu. Không chuyên sao có thể gọi tới chứ, Lý Bắc nhún vai một cái, nhưng nếu Tiền Tây biết, tôi sẽ khai thật đấy.

Triệu Đông nhìn gã đầy khinh thường, tôi có để cho anh gạt người đâu.

Rốt cuộc bà ngoại sói về quê, con sói đói không thể đợi tới lúc Tiền Tây tự về được nữa.

Like Loading...

14. Chương 14

Tiền Tây trở lại nhưng cuộc sống mất cân bằng, chuyện bà ngoại Triệu Đông về – cậu không hỏi nhiều hại Triệu Đông uống phí công sức luyện tập lời giải thích mấy ngày nay để thẳng thắn nói với cậu.

Triệu Đông bị lạnh nhạt, khó tránh khỏi lên cơn ghen.

“Cái xương chết tiệt của em sao lại xảy ra nhiều chuyện vậy hả? Mấy giờ em về?”

“Cái gì? Em không nghe rõ!” Đầu bên kia điện thoại, Tiền Tây đang lớn tiếng chỉ huy gì đó, bên đó rất huyền ảo, Triệu Đông không thể làm gì khác hơn là khản cổ gào吼 một lần nữa nhưng Tiền Tây vẫn không nghe thấy. “Alo? Anh nói cái gì?”

Triệu Đông tức giận cúp điện thoại.

Đợi nửa ngày không thấy Tiền Tây gọi lại, Triệu Đông thực sự buồn bực, trước kia làm gì có chuyện thế này chứ.

Kể từ khi xương cơ khí làm ăn càng ngày càng tốt, Tiền Tây cũng càng ngày càng bận, thời gian hai người bên nhau theo đó mà càng ngày càng ít. Từ trước tới nay Triệu Đông không phải người hay đòi hỏi, anh cảm thấy ít thì nhất định là rất ít.

Mãi khuya Tiền Tây mới về nhà, mấy ngày trước Triệu Đông cũng phải đi làm nên ngủ trước, nghĩ thấy như vậy không phải biện pháp hay, hôm nay uống tận hai ly cà phê để duy trì sự tỉnh táo, chờ Tiền Tây về nhà sẽ trò chuyện thân mật với cậu.

Tiền Tây về nhà thấy Triệu Đông chưa ngủ, cao hứng hôn anh một cái, em đi tắm cái đã.

Triệu Đông cầm một cuốn sách đuổi con sâu ngủ đi, vẫy đuôi chờ đợi, tới khi Tiền Tây bước ra thấy vậy liền kinh ngạc nói:

“Sao anh chưa ngủ?”

“...”

“Đừng xem sách muộn quá, hôm nay em mệt, ngủ trước nhé.”

Nói xong Tiền Tây liền quay người ngủ, Triệu Đông tức không ngủ nổi.

...

Triệu Đông không phải người rảnh rỗi, em bận rộn anh cũng chẳng khá hơn. Anh giận dỗi lao đầu vào công việc, không mấy tháng liền trực tiếp lên chức Tổng. Trước kia khi anh được thăng chức, Tiền Tây luôn tổ chức ăn mừng một bữa, còn lần này cậu lại chỉ chúc mừng anh một câu rồi coi như xong chuyện, Triệu Đông đau lòng vô cùng.

Nhưng giận thì giận, Triệu Đông vẫn rất xót Tiền Tây, nhìn cậu càng ngày càng gầy liên tục nấu canh cho cậu uống. Tiền Tây chộc anh, thật hạnh phúc khi cưới được người vợ hiền như anh. Triệu Đông hỏi một câu dịu dàng đầy nguy hiểm, có muốn kiếm thêm không?

Sau khi làm xong, hai người hết sức mệt mỏi. Tiền Tây nói, hai ngày nữa em phải đích thân đi xa một chuyến để nhập một lượng hàng cơ khí về, ước chừng ba tới năm ngày mới có thể về nhà. Triệu Đông suy nghĩ một lát rồi nói, được, đi xe cẩn thận một chút. Tiền Tây đáp, anh cũng vậy.

Đây không phải lần đầu tiên Tiền Tây đi xa, trong nửa năm trở lại đây cậu đi rất nhiều lần, Triệu Đông đã sớm quen. Mỗi lần Tiền Tây ra khỏi nhà cũng chính là thời gian Triệu Đông về quê thăm bà ngoại sỏi, điều này Tiền Tây biết. Hai người phân chia rất phù hợp, mỗi người hành động riêng.

Sau khi Tiền Tây đi khỏi, Triệu Đông liền gọi điện cho ‘diễn viên’, hai người cùng nhau lên đường. Lần này Triệu Đông trở về đúng lúc bệnh của bà ngoại tái phát, gặp được bà lần cuối cùng. Bà ngoại nói, đáng tiếc bà không thể tới dự hôn lễ của các con, không được thấy đứa cháu trai bụ bẫm rồi. Trong lòng Triệu Đông khó chịu, nói bọn họ sẽ lập tức kết hôn, trong bụng cô gái kia cũng đã mang giọt máu của anh, chuẩn bị lên xe hoa. Bà ngoại cười ha ha, cười xong liền tắt thở. Triệu Đông khó chịu lắm, không ở lại tham dự lễ tang mà vội vã trở lại thành phố.

Cô ‘diễn viên’ kia kiên quyết muốn đưa Triệu Đông về khiến anh dở khóc dở cười. Nghĩ rằng sau khi hoàn thành vở kịch này sẽ chẳng liên quan tới nhau nữa, Triệu Đông đồng ý. Đứng dưới lầu, cô gái kia rất tự giác nói tôi không lên đâu, nói xong liền ôm Triệu Đông một cái thật chặt, đừng đau buồn quá, hẹn gặp lại.

Trong lòng Triệu Đông ảm áp, hơi cười một cái, anh cười rất quyến rũ. Anh không hay cười nhưng một khi cười thì trên mặt sẽ xuất hiện những đường cong dịu dàng, có một cảm giác rất khác.

Lên lầu vào cửa, anh phát hiện Tiền Tây đã về. Tiền Tây hiếm khi rảnh rỗi nằm trên ghế salon xem tivi, thấy Triệu Đông về cậu chỉ thuận miệng đáp một tiếng. Từ lúc nào trong nhà lại trở nên nặng nề như vậy? Triệu Đông buồn phiền, nếu là Tiền Tây trước kia thì cậu sẽ giúp anh làm sẵn thức ăn, sẽ quan tâm hỏi han, anh cũng có thể dễ dàng nói với cậu rằng bà ngoại đã mất, trong lòng mình rất khó chịu. Từ khi nào Tiền Tây không hề chủ động hỏi han anh nữa? Từ khi nào những cuộc nói chuyện giữa bọn họ càng ngày càng ít?

Một trận gió lạnh thổi qua, Triệu Đông lúc này mới thấy cửa sổ không đóng. Anh đi qua đóng lại, rồi phát hiện cửa sổ đối diện cầu thang đang mở. Triệu Đông lập tức bừng tỉnh. “Có phải em biết rồi không?”

Những lời này quá quen thuộc, Triệu Đông nghĩ, hai lần trước là Tiền Tây hỏi anh, lần này đổi thành anh hỏi cậu.

“Ừm. Bà ngoại anh ở đây nên em cũng biết chuyện của anh cùng cô gái đó.”

Bà ngoại biến thành bà ngoại anh, Triệu Đông im lặng suy nghĩ, dù sao cũng đã mất, chẳng sao cả.

“Em biết anh thường xuyên gặp cô ta rồi cùng nhau về thăm bà ngoại.” Tiền Tây ngơ ngác nhìn Triệu Đông.

Triệu Đông không phải chưa từng nghĩ tới phản ứng của Tiền Tây sau khi biết chuyện, từ há miệng mắng lớn cho tới đau khổ khóc thút thít đều có, duy chỉ không nghĩ tới cậu sẽ bình thản như thế.

“Triệu Đông, anh thay lòng sao?”

Triệu Đông bị lời này làm sợ hết hồn, làm gì có chuyện này được chứ, anh lắc đầu lia lịa. Tiền Tây cười, khó coi hơn cả khóc. “Vậy anh thích em không?”

Hai người ở bên nhau gần bảy năm, đây là lần thứ ba Tiền Tây hỏi vấn đề này.

Triệu Đông trầm mặc một chút, nói khát nước rồi vào phòng bếp nấu nước. Anh nhìn chằm chằm ngọn lửa màu lam cháy bùng trên bếp mà ngẩn người. Tiền Tây đi theo, ôm lấy anh từ phía sau.

Anh chờ Tiền Tây nói chuyện, lúc lâu sau nước sôi nhưng Tiền Tây vẫn không lên tiếng. Khí nóng từ trong bình nước bốc ra, đụng phải còi khí liền kêu âm lên, hai người vẫn không động đậy.

Hơi nước nóng hổi lan khắp phòng bếp nhỏ nhỏ giống như sương mù dày đặc đang bao phủ.

Khi Triệu Đông cảm thấy trước mắt mờ hồ, sau lưng vang lên giọng nói buồn buồn. “Triệu Đông, em biết anh thích em.”

“Nhưng em mệt mỏi rồi.”

Lòng Triệu Đông lập tức thất lại, em nói vậy là có ý gì? Em hối hận sao? Em buông tay sao? Em không muốn anh, chỉ muốn cái xương chết tiệt kia có phải không? Triệu Đông cảm thấy cổ tắc nghẹn, phần hận, không cam lòng.

“Anh không thích em!” Triệu Đông hét lớn. “Con mẹ nó, trước giờ anh chưa từng thích em!”

Anh đẩy mạnh Tiền Tây một cái. “Em thì biết cái quái gì! Ông đây còn phải kết hôn, có biết không hả?”

Tiền Tây ngã ngồi xuống đất, nửa người Triệu Đông đều chìm trong sương mù, cậu không thấy rõ mặt anh. Cho nên Triệu Đông cũng không nhìn thấy cậu.

“Em cút đi!”

Like Loading...

15. Chương 15

Năm Tiền Tây bốn mươi tuổi nhớ tới chuyện này còn mang ra trêu ghẹo. Triệu Đông giận không chỗ trút, gần mười năm rồi, em có thấy phiền không hả. Tiền Tây cười anh, thế nào, dám làm không dám chịu? Tờ giấy kia em còn để trong két sắt, có muốn em lấy ra xem lại một chút không? Triệu Đông tức hừ hừ, sớm biết em muốn đọc cả đời thì có chết anh cũng không ngu xuẩn như vậy.

Năm đó Triệu Đông vừa nói liền hối hận. Anh biết mình đang nói gì, hậu quả tuyệt đối không thể gánh nổi.

Nhìn thấy Tiền Tây chạy ra ngoài, Triệu Đông thực mạng đuổi theo, kéo chặt cậu không buông. Tiền Tây đâm đá loạn xạ, muốn giấy thoát ra, kéo Triệu Đông từ phòng bếp ra phòng khách.

“Không phải anh muốn em cút sao? Em sẽ cút ngay lập tức!”

Không phải như vậy, không phải như vậy! Triệu Đông nóng nảy, anh nên nói thế nào, anh nên nói thế nào để Tiền Tây hiểu đây!

“Con mẹ nó, anh buông tay ra!” Tiền Tây tức giận mắng to, đá Triệu Đông ra thật xa rồi chạy vèo tới bên cửa.

Triệu Đông cảm thấy thời gian như ngừng lại, nếu bây giờ để Tiền Tây đi, có phải sau này cậu sẽ không trở lại nữa?

Đầu óc Triệu Đông chưa phản ứng kịp thì người đã nhào tới rồi. Anh ấn mạnh Tiền Tây xuống đất, không kịp nghĩ xem làm vậy có thể khiến cậu đau hay không rồi xé quần áo của cậu một cách rất thô bạo.

Tiền Tây chỉ cả kinh kêu một tiếng rồi lập tức nhắm mắt lại không nhúc nhích gì nữa. Triệu Đông cảm thấy mình giống như đang gian thi(*). Tiền Tây rất lạnh đạm, không phản ứng chút nào khiến anh âm thầm sợ hãi.

(*) quan hệ với xác chết

Anh rất sợ.

Tiền Tây lạnh lùng nói, Triệu Đông, nếu anh còn như vậy thì em sẽ đánh anh đấy.

Triệu Đông giống như không nghe thấy, vẫn muốn cởi quần áo của Tiền Tây. Tiền Tây giơ tay lên và mấy cái liên tiếp vào mặt Triệu Đông, anh ghì tay cậu lại, cậu dùng chân đá anh, anh vội vàng kẹp chặt, hai người gây gổ náo loạn cả phòng.

Tiền Tây khàn giọng quát: “Ông đây cũng không chịu nổi anh nữa rồi!”

Cả người Triệu Đông run lên, lập tức dừng hành động lại. Lần này Tiền Tây gần từng chữ một, yêu anh, tôi thật hối hận.

Triệu Đông khóc, từ sâu trong mũi phát ra một tiếng ‘ừ’, lệ không ngừng chảy xuống.

Nước mắt theo gò má của Triệu Đông nhỏ xuống người Tiền Tây, như một mũi dao bén nhọn đâm sâu vào lòng cậu. Cậu muốn động nhưng lại không thể.

Triệu Đông dường như nhớ ra điều gì đó, lôi một tờ giấy và cây bút ra. Bên cạnh không có bàn, anh liền đặt tờ giấy trên đùi như một cậu nhóc mới học viết, khóc lóc không ngừng, vừa khóc vừa run rẩy viết từng chữ xuống. Chữ viết xiên xiên vẹo vẹo như con nòng nọc bò trên giấy.

Lời anh vừa nói

Tuyệt đối không thể tính được

Anh không cố ý tổn thương em

Anh muốn bảo vệ em

Khiến em tổn thương... thật xin lỗi

Còn có, ở trong lòng anh, em vẫn luôn đẹp trai lắm

Anh không nói ra thôi

Anh không biết phải nói với em thế nào

Thật xin lỗi, van em, tha thứ cho anh, đừng hối hận

Đừng rời bỏ anh

Từ khi còn nhỏ anh đã thích em rồi, lúc còn rất nhỏ.

Anh rất thích em

Anh yêu em, anh rất yêu em

Anh rất yêu em...

Những chữ xiên vẹo như nòng nọc kia bị nước mắt làm nhòe nhoẹt hết cả nhưng Tiền Tây cảm thấy chúng đã khắc thật sâu trong trái tim mình – từng từ từng từ một. Mỗi một chữ, mỗi một giây phút này, cả đời này cậu đều không thể quên.

“Em cũng yêu anh.”

Tiền Tây nói, giọt nước mắt xen lẫn đau đớn khổ sở và hạnh phúc bất chợt rơi xuống.

Like Loading...

16. Chương 16: Phiên Ngoại – Bạc Đầu

(Về cách xưng hô trong phiên ngoại, mặc dù hai người đã bước vào tuổi trung niên nhưng mình vẫn để cách gọi cũ – anh + cậu. Thật sự không muốn chuyển cách gọi Triệu Đông từ anh thành cái khác nên đành vậy. ^^~)

“A!” Triệu Đông kêu một tiếng, mang ánh mắt ‘em nhỏ thật đau’ tố cáo Tiền Tây.

Tiền Tây bĩu môi, rất đau đầu mà rất đau, xem xem anh có tóc bạc đây này.

Triệu Đông liếc Tiễn Tây một cái, từng này tuổi mà không có tóc bạc mới là lạ, đừng có nhỏ, nhỏ một mọc ba đấy!

Anh nghe ai nói, Tiễn Tây bôi khắp đầu anh giống như đang bắt chấy, vừa may, trước kia đều là anh nhuộm cho em, sau này em cũng có thể nhuộm cho anh rồi.

Triệu Đông suy nghĩ một chút, nếu vậy bây giờ thì sao? Tiễn Tây lập tức đồng ý.

Trước khi nhuộm tóc phải gội đầu, Tiễn Tây ra vẻ rất chuyên nghiệp cầm một bình dầu gội phục vụ Triệu Đông.

“Nặng.” Tiễn Tây vội vàng nhẹ tay.

“Nhẹ.” Tiễn Tây vội vàng mạnh tay thêm một chút.

“Bên trái.” Tiễn Tây vội vàng chuyển qua.

“Sau tai nữa.” Tiễn Tây cẩn thận giúp anh.

“Bọt rơi vào mắt rồi!”

Tiến Tây lấy nước rửa cho anh, lúc rửa còn cố ý cầu hai cái, mẹ kiếp, thật khó hầu!

“Em cầu anh!” Triệu Đông nói.

Tiến Tây thật nhớ người tên Triệu Đông có đánh chết cũng không nói nửa lời của trước kia.

“Được rồi, em sấy tóc cho anh.”

Tiến Tây cầm máy sấy sấy tóc cho Triệu Đông, anh nói: “Kỹ thuật của em thật kém! Lúc sấy phải...”

“Câm miệng!” Tiễn Tây tức giận nói.

Xong xuôi, Tiễn Tây lấy thuốc nhuộm tóc ra, dùng lược nhỏ chải đen từng chỗ giúp Triệu Đông. Triệu Đông thoải mái giống một chú mèo được vuốt lông, sung sướng phát ra hai tiếng hừ hừ. Vương Tài nghe giọng lại tưởng Triệu Đông gọi mình, ve vẩy đuôi chạy tới cọ lên chân anh.

“Đi đi đi.” Triệu Đông trách mắng. Mấy năm trước Tiễn Tây nhặt được một chú chó nhỏ ven đường, hai người bèn mang về nuôi, lấy tên Vương Tài. Triệu Đông tự nhận mình đối xử với Vương Tài không tồi nhưng con chó mất nết này chỉ nghe lời mỗi Tiễn Tây, hoàn toàn không coi anh ra gì, suốt ngày bám chặt cậu. Triệu Đông bực bội đá nó, Vương Tài lập tức kêu ư ử.

“Anh làm gì vậy?” Tiễn Tây cầm lược gõ đầu Triệu Đông. “Anh cứ để chân cho nó cọ chút đi, cần gì phải đá vậy chứ!”

Triệu Đông nghĩ, mình không thể ghen với một con chó được, rất mất mặt. Anh bắt đắc dĩ không thể làm gì khác ngoài việc giơ chân trêu chọc Vương Tài khiến cái bụng trắng trắng mềm mềm của nó lăn qua lăn lại.

Rốt cuộc Tiễn Tây nhuộm xong, kéo Triệu Đông ra xả nước. Triệu Đông nghiêng đầu sang một bên, anh chợt nghĩ tới mẫu quảng cáo dầu gội khi còn bé, gội tóc – thề nguyện trăm năm.

...

Sau khi ăn cơm tối, Tiễn Tây dắt Vương Tài ra ngoài đi chơi, vừa khéo Triệu Đông lấy lý do tản bộ đi theo. Vương Tài vui mừng chạy loạn cả lên, kéo hai người đi tới công viên nhỏ trong khu dân cư. Không ít những ông cụ bà cụ đang tập thể dục và khiêu vũ. Tiễn Tây nói với Triệu Đông, chưa đầy hai mươi năm nữa không phải chúng ta cũng sẽ gia nhập đội ngũ này đấy chứ?

Triệu Đông lạnh mặt nói, anh kiên quyết không tới.

Trời dần tối, hai người kéo Vương Tài về nhà. Trên đường nhỏ, Triệu Đông liếc mắt thấy cách đó không xa có hai ông già râu tóc bạc phơ, một người chống gậy, một người xoay xoay hai hòn đá tròn trong tay, bọn họ vừa cười vừa nói đi bên nhau. Tiễn Tây nhìn theo ánh mắt anh, cậu không biết hai ông già này có giống

họ hay không. Có lẽ bọn họ chỉ là bạn bè, có lẽ bọn họ chẳng qua chỉ là anh em nhưng Tiền Tây không thể không nghĩ nhiều, cậu rất hâm mộ.

Tiền Tây nhìn Triệu Đông cười cười. “Anh nói xem, chúng ta cũng sẽ giống bọn họ sao?” Làm bạn mãi tới lúc già.

Nhưng bệnh cũ nhiều năm của Triệu Đông đột nhiên tái phát, anh lạnh mặt không nói không rằng.

Tiền Tây không nhận được câu trả lời rất thất vọng, ra lệnh Vượng Tài chạy lại cản anh. Vượng Tài nghe lời chủ nhào tới cản ống quần Triệu Đông, anh liền giơ chân đá nó văng ra xa, chạy đi nhặt một nhánh cây khô ven đường.

“Không được đánh Vượng Tài!” Tiền Tây cho rằng Triệu Đông nhất que đánh Vượng Tài liền vội vàng kéo nó về phía sau.

Triệu Đông trợn mắt liếc cậu, chạy tới một chỗ kín đáo phía sau một cây đại thụ, mắt thấy bốn bề vắng lặng, vội vàng viết trên đất.

Anh và em nhất định sẽ ‘bạc đầu giai lão’ như vậy.

Tiền Tây nhìn người đàn ông không được tự nhiên đã sống cùng mình nửa đời người này, yên lặng ôm lấy anh...

Like Loading...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lang-le-khong-loi>